

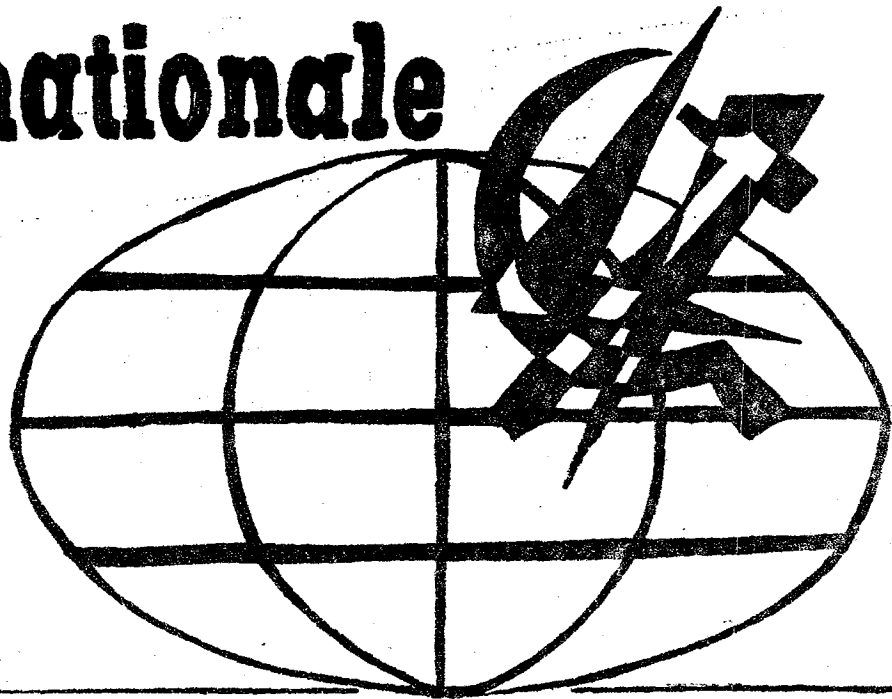
7/64

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale
verschijnt maandelijks 8e jaargang juli 1964

Administratie : L.Plekker, Tolstraat 123 ' ' ' , Amsterdam -Zuid
Gemeente Giro : Amsterdam P-7185 Abonnementprijs f4,-- per jaar

DEZE MAAND

Nederland is een paradijs voor de kapitalisten: loonsverhogingen kunnen makkelijk worden uitgehold door prijsstijgingen. Men kan onbeperkt wekelijks grote bank- metaal- en andere fusies tot stand brengen en daarmee ontzaglijke machtsconcentraties bereiken, die de concurrentiegedachte en practijk tot een illusie maken, en de uitbuitingsmogelijkheden enorm vergroten. De gasrijkdommen van de Nederlandse bodem, die in wezen de gemeenschap toebehoren kunnen zonder blikken of blozen in een handomdraai door internationale concerns worden gestolen, om dit gas tegen onwezenlijk hoge prijzen aan de massa op te dringen, en tegelijkertijd de positie van de aardolie niet in het gedrang te brengen. De "zelfstandige" "mid-denstand" kan geleidelijk geluidloos gelijkwideerd worden, net als de kleine boer. De huren kunnen worden opgejaagd, evenals de prijzen van grond en koopwoningen tot fabelachtige hoogten. Illegaal kunnen radio- en televisiestations worden opgezet, die niet alleen miljoenen met reclame zullen verdienen, doch ook de ondergang van de bestaande omroepverenigingen, en in de allereerste plaats die van de arbeidersbeweging, de VARA, naderbij moeten brengen. Het stakingsrecht kan met voeten worden getreden door dwangsommen, zwarte lijsten enz. CAO's kunnen worden opgelegd samen met de serviele vakbondsfunctionarissen van NVV, NKV en CNV, zelfs als deze niemand of practisch niemand vertegenwoordigen. Men kan de arbeiders nog steeds met lagere lonen dan de omringende landen naar huis sturen. Men kan alles en iedereen op een of andere manier kopen of onder de voet lopen onder de politieke leiding van regeringen die slechts als functie hebben de weg te effenen voor de verdere expansie van het grootkapitaal, mede door het opvangen en regelen van tegenstellingen en tegenstrijdigheden binnen dat kapitaal en binnen het kapitalisme in ruimer zin. Men hoeft in de jaarverslagen enz. niet vertellen waar alle winsten nu precies gebleven zijn. Arbeiders kunnen zo maar zonder meer op straat worden gezet. Alles kan en mag. (zie verder achterin)

INHOUD

pag. 1	Van de drup in de regen	H. Rubens
pag. 3	Uit de bouw	Henk de Vries
pag. 4	Het rapport Soeslov	
pag. 12	Berichten van de PAIGC	
pag. 13	De Algerijnse Revolutie na het FLN-Congres	M. Pablo
pag. 19	Alimim overleden	Tjokro
pag. 21	De onuitgegeven brieven van Gramsci (1926) (K.S. Karol, Le Monde)	
pag. 23	Commentaar op het artikel van Karol	G. Barendregt

VAN DE DRUP IN DE REGEN

In mei is Roemers al begonnen met te zeggen, dat het dit najaar niet droog zou blijven op het loonfront. Die opmerking had geen ander doel dan "de moeilijkheden" voor de "nationale economie" een half jaartje te verschuiven. "En wie weet komt van uitstel wel afstel" moet hij gedacht hebben.

De ondernemersregering van Marijnen werd overmoedig en trachtte de vakbeweging in de S.W.R. reeds vast te nagelen op "geen loonsverhoging eind 1964". De vakbondsbestuurders, die schrik nog in de benen van de "narrow escape" in september-oktober vorig jaar dorsten zich nog niet openlijk vast te leggen. Wel waren de vakbondsleiders zichtbaar gerustgesteld, toen bleek, dat de kosten van levensonderhoud, die met 7% waren gestegen, in juni reeds 3% volgens de minister zouden zijn gedaald. Of het waar is?

Maar hoe het ook zij, er is vrijwel niemand meer, die in het ongewisse verkeerd over het feit, dat de loonsverhoging die eind 1963 en begin 1964 werd gegeven, al dan niet in de zakken van de ondernemers is verdwenen. Wat is er overgebleven van de fraaie economische theorieën, die zoveel opgeld deden tijdens de arbeidersacties eind vorig jaar? Laten wij een onverdacht heer aan het woord n.l. een bestuurder van Sint Eloy, de bond van katholieke werknemers in het metaal- en electrotechnisch bedrijf.

De heer Riemen zei omlangs in verband met voorstellen voor het scheppen van een beleggingsfonds van de vakcentrales: "Tot nu toe neemt de ongelijkheid steeds meer toe. In 1951 bezat driekwart van de mensen, die vermogensbelasting betalen, 60% van het totale vermogen. Tien jaar later was dat al 80%. In 1951 had een zestiende deel van het nederlandse volk een vermogen van 16,5 milliard gulden. Tien jaar later was dat zelfde deel 36,5 milliard gulden. In 1959 bleef 63,4% van de N.V. winsten binnen het bedrijf. Tussen 1953 en 1959 steeg het vermogen van de N.V.'s met liefst 90%, waarmee een peil van 38,5 milliard gulden werd bereikt. Dit eigendom behoort voornamelijk toe aan een kleine groep kapitaalverschaffers, die de aandelenkoers van 1953 tot 1960

zagen verviervoudigen. De massa echter blijft bezitloos. Er wordt een modern industrieproletariaat gekweekt, terwijl mag worden verwacht, dat de concentratie van vermogen steeds verder gaat. De oorzaak hiervan ligt in wezen in de nog steeds bestaande kapitalistische structuur van de maatschappij. Deze structuur is een bron van onrust en leidt tot wanorde. Het dode, naamloze, onpersoonlijke kapitaal wordt geplaatst boven de levende mens. Op zijn minst dient de arbeider gelijkberechtigd te zijn aan het kapitaal. Dit moet tot uitdrukking worden gebracht in het mede-eigendom van de produktiemiddelen." Tot zover de zeer opmerkelijke rede van de heer Riemen.

De gegevens van de heer Riemen zijn belangwekkend en de vraag die zich aandient is: welke looneisen zal "St. Eloy" stellen in de komende maanden, om zonet tot het mede-bezit van de produktiemiddelen te komen, dan toch wel tot een redelijk bestaan voor de metaalbewerkers?

Uit de cijfers van de heer Riemen blijkt wat een enorme bedriegers de vakbondsleiders van 'de grote drie' zijn wanneer zij hun bezorgdheid uitspreken over de werkgelegenheid op het ogenblik dat de arbeiders meer loon vragen. Er is nooit geld voor loonsverhogingen. De ouden van dagen, de zieken en de invaliden kreperen. Jeugdigen en vrouwen worden nog eens extra gediscrimineerd. De kapitalen concentreren zich. De doorbrakelingen van de P.v.d.A. zeggen, dat wij niet meer onder het kapitalisme leven. Het bezit is onpersoonlijk. Riemen zegt: "Tussen 1953 en 1959 steeg het vermogen van de N.V.'s met liefst negentig procent, waarmee een peil van 38,5 miljard gulden werd bereikt. Dit eigendom behoort voornamelijk toe aan EEN KLEINE GROEP KAPITAALVERSCHAFFERS, DIE DE AANDELENKOERS VAN 1953 tot 1960 ZAGEN VERVIERVOUDIGEN".

Hoort u dat mijnheer Banning van de P.v.d.A. "Socialisatie van produktiemiddelen" moest toch zo nodig uit het P.v.d.A-program. Riemen is geen communist. Hij is een heel klein katholiek vakbondsbestuurder. De theorieën, op basis waarvan de hele grote P.v.d.A. zijn program wijzigde liggen in duigen door zijn cijfers. Het wordt tijd dat "de socialisten" in dit land zich ook realiseren, dat de massa bezitloos blijft en de rijken steeds rijker worden. Wat doet de vakbeweging? Zal men opnieuw gaan redekavelen over de mogelijkheden die er zitten "in de ruimte" in de economie nadat de A.O.W. lijdens een paar kruimeltjes zijn toegeworpen. Laat ieder vakbondslid zich wapenen met de cijfers van de heer Riemen als hij naar zijn bondsvergaderingen gaat. Of de arbeiders, of de ondernemers van de drup in de regen zullen komen hangt af van de kracht die de werknemers zullen ontwikkelen bij het stellen van hun eisen. Dat is de allesbeslissende faktor.

H. Rubens.

UIT DE BOUW

Opnieuw hebben de bouwvakkers een nieuwe aanval van de grote bouwondernemers op hun loon en op hun vrijheid, d.w.z. op het recht van staken, met succes afgeslagen.

Nadat eerst een van de grote aannemers, van Eesteren, een gevoelige nederlaag had geleden, tegen een hecht front van vastberaden arbeiders, poogden een drietal andere groten hun personeel een aanzienlijke loonsverlaging op te dringen. Bij één van hen, van der Meijde, is dit ten dele gelukt, al moet er op gewezen worden dat in ruil voor een loonsverlaging van 6% (te verdelen over 6 weken) een uitkering staat die met de vakantie uitbetaald moet worden. Van der Meijde heeft daarvoor een bedrag - naar men zegt f30.000 - op de bank moeten storten.

Tot nu toe heeft hij zo de "arbeidsvrede" nog kunnen kopen en de arbeiders kunnen bedriegen. Als echter blijkt dat deze uitkering niet hoog genoeg is zullen de arbeiders ongetwijfeld uit een ander vaatje tappen.

Het is hier noodzakelijk om het weekloon weer de hoogte in te brengen om niet afhankelijk te zijn van een eenmalige uitkering, die altijd een afleidingsmanoeuvre is.

Ook Schreurer, een bij de Amsterdamse bouwvakkers bijzonder bekende betonfirma, probeerde - na aanvankelijk een tijdelijke regeling tot na Pinksteren getroffen te hebben - het loon te verlagen. Deze firma haalde wel een zeer brutale streek uit door stakers op de zwarte lijst te zetten. Een les voor een aantal al te goed gelovige bouwvakkers! Men dacht immers "bij ome Jan Schreurer was het goed werken", "Er viel met hem te praten", en hij het weekloon was er altijd nog een "kakkerlakkie". Deze illusie is nu vervlogen. Die fijne ome Jan Schreurer toch.

Bouwpatroons zijn geweldig voor stevig optreden. Het is wel zeker dat Schreurer het kort geding tegen de stakers heeft ingetrokken, onder de dreiging van een proteststaking van een halve dag, uit te roepen door het bouwvak-comitee.

Tijdens de laatste bouwvakstaking in Amsterdam vond aldaar een bijeenkomst plaats van de bouwpatroons van Amsterdam. Daar stond van Eesteren zich te beklagen, omdat hij in de steek gelaten was door zijn collega's, die zijn personeel hadden overgenomen. Men liet hem maar modderen. Met als gevolg dat hij met 1/3 van het noodzakelijke personeel kwam te zitten.

Ook van der Meijde was present. Hij voelde er weinig voor om de rechter er bij te halen. Dan ging het immers dezelfde kant op als bij van Eesteren. En per slot van rekening was hij toch groot geworden door "zijn jongens". Hij wilde echter nog groter worden en wenste niet dat zijn bedrijf werd opgeofferd. Wat hem overigens niet belett een loonsverlaging door te voeren. Kortom het was een vergadering die

in het teken van verwarring en onderlinge verwijten stond. Nu de eerste grote algemene loonsverlagings-aanval niet geheel gelukt is, wordt het voor de bouwvakkers dringend nodig om vanuit de verdediging in de tegenaanval over te gaan, om de achterstand in te halen.

In feite is het zo dat het reële gemiddelde loon in de bouw - in elk geval voor de vaklieden - sinds de afgelopen winter met f10,- omhoog is gegaan. Na de korte periode van afwachten in verband met de opkomst zijnde nieuwe CAO, en na de poging der bouwpatroons het loon tot het officiële CAO peil terug te drukken, is door strijd dit resultaat bereikt. Gaat men er echter vanuit dat inmiddels de prijzen de hele loonsverhoging 1964 der Nederlandse arbeiders hebben opgeslokt (wat zelfs de NVV leiding toegeeft) dan moeten we concluderen dat we achterop zijn geraakt. Er is dus alle reden om alle zeilen bij te zetten en er nog voor de winter voor te zorgen dat er meer in het zakje komt.

Er moet echter wel op gewezen worden dat de strijd der bouwvakkers voor loonsverhoging alleen, hoe belangrijk ook, niet voldoende is. Deze strijd kan alleen blijvende resultaten opleveren, als men zich richt :

1. op het witmaken van de "zwarte" lonen en
2. als men waarborgen krijgt tegen de uitholling van het loon door prijsstijgingen.

In feite wordt iedere loonsverhoging na korter of langere tijd door prijsstijgingen, door inflatie ongedaan gemaakt., heel welbewust door de heersende klasse. Het is daarom noodzakelijk dat de lonen gekoppeld worden aan de index der prijzen en zo automatisch mee omhoog gaan met het duurder worden van de levensbehoeften (deze moeten ruim worden opgevat; niet alleen levensmiddelen, doch ook kleding, huur, duurzame consumptiegoederen (TV, bromfiets, ijskast enz.) transport, (vakantiereizen e.d.) Dit alles onder controle van arbeiderscommissies uit de vakbeweging.

V O O R D E G L I J D E N D E L O O N S C H A A L
V O O R D E V O L L E D I G E V R I J H E I D V A N
S T A K E N .

Henk de Vries.

HET RAPPORT SOESLOV

(vervolg van het hoofdstuk: Vragen van oorlog en revolutie)

De Chinese leiders verabsoluteren de Chinese revolutie als waarheid voor alle landen en volken (een zwak punt van S⁺argumentatie). Heden tendage kunnen de vredeskrachten het imperialisme overwinnen

en het beletten een wereldoorlog te ontketenen. Het is onverantwoordelijk te stellen dat de kernbom een "papieren tijger" is. Mao zei op de Moskouse bijeenkomst van 1957: ik zei tegen Nehru dat als de helft van de mensheid vernietigd zou worden, de andere helft zou blijven leven; daartegenover zou staan dat het imperialisme volledig zou worden vernietigd en dat er alleen socialisme in de wereld zou zijn. In een halve of een hele eeuw zou de bevolking weer groeien en dat zelfs met meer dan de helft" (die is omgekomen) "Op de ruïnes van het verslagen imperialisme zal het overwinnende volk op zeer snelle wijze een duizend maal mooiere toekomst opbouwen" staat in "Lang leve het leninisme".

Peking doet het voorkomen dat de CPSU en andere partijen met de vreedzame coëxistentie ervan uit gaan dat de aard van het imperialisme veranderd is en dat al hun berekeningen gebaseerd zijn op het "vredelievende en menselijke karakter van de imperialisten".

Het is belachelijk marxisten-leninisten voor te stellen als een soort pacifisten. In de verklaring van 1957 staat dat zolang als het imperialisme bestaat, er altijd een basis voor agressieve oorlogen zal zijn. Doch hieruit vloeit niet de conclusie dat oorlog onvermijdelijk is. Er heeft echter een verandering in de wereldkrachtsverhoudingen plaatsgevonden; het imperialisme neemt een andere zwakkere plaats in de wereldeconomie in. Daardoor wordt het gedwongen toe te geven aan de vreedzame coëxistentie. Dat betekent niet dat de imperialisten "vredelievend" of meer "handzaam" zijn geworden, doch alleen dat zij niet anders kunnen dan met de groeiende kracht van het socialisme rekening te houden. Zij weten dat de socialistische landen een formidabel wapen hebben; zij houden rekening met de kracht der machtige arbeidersklasse en der democratische (??) beweging in de kapitalistische landen en met de geweldige afmetingen van de nationale bevrijdingsstrijd der volken. Men wordt zich bij onze klassevijanden steeds meer bewust dat het kapitalisme uitgeroeid zal worden in het geval de imperialistische gekken een wereldoorlog ontketenen.

De mogelijkheid van het voorkomen van oorlog ontstaat niet vanzelf. De vredelievende krachten moeten energiek de strijd voor de vrede voeren en zeer waakzaam zijn ten opzichte van intriges. Het hangt voor een groot deel af van de politiek der socialistische beginselen van de vreedzame coëxistentie.

Het is absurd te zeggen dat wij enige illusie hebben omtrent de bereidheid van de imperialistische machten tot een algemene en volledige ontwapening. Zo lang als het imperialisme bestaat, zullen reactionaire elementen aan bewapening als laatste middel vasthouden, om deze te gebruiken in oorlogen als zij de kans krijgen oorlogen te ontketenen.

De revolutionaire strijd van het arbeidende volk, de algemene democratische opleving, de groeiende macht van het socialisme en de vastberaden acties van alle vredelievende krachten kunnen en moeten de imperialisten dwingen om tegen hun wil in toe te geven aan de ontwapeningswil der volken.

Tijdens de Caribische crisis (rond Cuba) deed de Chinese leiding niets om een wereldoorlog te voorkomen en het revolutionaire Cuba

doeltreffend te ondersteunen. Op het hoogtepunt van deze crisis breidde de Chinese regering het gewapende conflict aan de Indiase grens uit (een niet in alle opzichten gelukkig argument van S. Ked.)

Terwijl de relaties tot India, een land, dat geen lid is van militaire blokken, verslechterde, ging de Chinese leiding samen met Pakistan, lid van de ZOAVO en de CENTO (imperialistisch pact met landen in het Nabije Oosten), organisaties, die de vrede en veiligheid van de Aziatische volken bedreigen.

De Chinese leiders voelden, dat zij met hun hysterische aanvallen op de "Kernproevenstop van Moskou" te ver waren gegaan. Zij gingen compleet overstag. Onlangs vloeide er een stroom van "vredelievende" verklaringen uit Peking en werden documenten ondertekend betreffende de trouw aan de vreedzame coëxistentie. Zie o.a. de reis van Choe En-Lai naar Afrika. Deze "vredesliefde" is in regelrechte tegenspraak met de concrete politiek van de Chinese regering.

De CPSU en de regering van de SU hebben reeds uitgelegd, waarom zij het onjuist achten China met de productie van kernwapens te helpen. De onvermijdelijke reactie hierop zou zijn: de kernbewapening van imperialistische machten, in het bijzonder Duitsland en Japan. Met hun hogere peil van economische, technische en wetenschappelijke ontwikkeling zouden zij veel sneller bommen en een kernpotentieel kunnen bouwen dan China. Chen Yi, lid van het politiek bureau, zei in oktober 1963, dat China tegen elke prijs kernwapens zou maken, ook al zou het de Chinesen hun laatste hemd kosten. Zo blijkt dat het bezit van kernwapens "een papieren tijger", hun hoogste doel is.

Het gevaar van een kernoorlog komt volgens de CPC-leiding niet van het imperialisme maar van de moderne revisionisten. Op 18 september 1963 zei Liu Shao Chi (voorzitter van de CPC) te Peking "Het imperialisme heeft het kernwapen niet overal gebruikt op willekeurige wijze en zal dat ook niet durven doen". De SU monopoliseert het kernwapen en oefent kern-chantage uit op de volken der socialistische landen en de revolutionaire volken der hele wereld en als de moderne revisionisten als eerste het kernwapen gebruiken en zo een kernoorlog provoceren, zullen zij zich de strenge veroordeling van de volken der wereld op de hals halen, volgens Liu.

De Chinese leiders doen hun uiterste best de verbetering der verhouding tussen de Ver. Staten en de SU moeilijkheden in de weg te leggen; zij spreken van van "samenzwering met de imperialisten", terwijl zij op het zelfde ogenblik koortsachtige pogingen doen om relaties met Engeland, Frankrijk, Japan, West-Duitsland en Italië aan te knopen. Alles wijst erop, dat zij een verbetering van de relaties met de Ver. Staten alleen afwijzen, omdat zij er de passende omstandigheden niet voor aanwezig zien.

Het is onzinnig om de strijd voor de vrede, voor de vreedzame coëxistentie van landen met verschillende sociale systemen, te stellen tegenover de revolutionaire klassenstrijd van de arbeidersklasse in de kapitalistische landen en de nationale bevrijdingsstrijd der volken. Voor de Marxisten-Leninisten is er geen dilemma de ene of de andere strijd te voeren. Deze beide vormen van strijd zijn onderling verbonden en zijn beide, in laatste instantie, gericht tegen het imperia-

lisme. De strijd voor de vrede is één der voornaamste vormen van strijd der volken tegen het imperialisme, tegen de nieuwe oorlogen, die dat imperialisme tegen hen voorbereidt, tegen de agressieve daden van het imperialisme in de koloniale landen, tegen de militaire bases der imperialisten, tegen de bewapeningswedloop, enz.

Werken voor de vrede in West-Duitsland b.v. is allereerst verzet tegen de grote momopolies, die op wraak uit zijn en tegen hun offensief tegen de rechten en vrijheden der arbeidersklasse. Hierdoor krijgt de arbeidersklasse ervaring in revolutionaire organisatie en discipline, sluit zij de gelederen en verkrijgt zij groter invloed op de massa's.

Natuurlijk heeft de strijd voor de vrede, als algemeen democratische beweging, niet tot taak en kan zij ook niet de taak hebben, socialistische omvormingen te bewerkstelligen.

Waar zij dit verband en dit verschil niet zien, demonstrenen de Chinese leiders een diepgaand wantrouwen in de volksmassa's. Zij vertrouwen alleen op gewapende opstanden overal ongeacht het sentiment van de massa's, ongeacht hun bereidheid tot revolutie.

Dit is geen Marxisme-Leninisme, doch de popularisering van Blanquistische (putschistische) en Trotskistische ideeën, die allang verworpen zijn. Natuurlijk betekent dit geenszins, dat marxisten-leninisten maar passief moeten wachten op een gunstige situatie. De ervaring van de CPSU toont aan, dat zelfs een betrekkelijk kleine partij met de steun van het proletariaat en het vooruitgeschreden deel van de boeren een revolutie en het volk kan leiden. Voorwaarde, volgens Lenin, is een revolutionaire situatie, waarin de hogere lagen niet meer kunnen regeren en de lagere niet meer willen leven als vroeger.

De broederpartijen zijn vanuit een realistische (!!) schatting van de huidige situatie van mening, dat de overgang naar het socialisme mogelijk is met vreedzame en niet-vreedzame middelen. Hoe dan ook, is het echter alleen mogelijk door een socialistische revolutie via de dictatuur van het proletariaat in haar verschillende vormen.

Alle vormen en middelen van revolutionaire strijd moeten zonder uitzondering door de arbeidersklasse geleerd worden, al naar gelang van de situatie toe te passen.

Geen kant en klare instincties van Peking!

3. DE POLITIEK VAN DE CHINESE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN ISOLERING DER NATIONALE BEVRIJDINGSSTRIJD VAN DE INTERNATIONALE ARBEIDERSKLASSE.

De Chinese leiders maken in Azië, Afrika en Latijns-Amerika geen onderscheid tussen verschillende situaties: landen op de socialistische weg, politiek onafhankelijke landen, die radicale sociale hervormingen toepassen, landen waar een nationale bourgeoisie heerst, die anti-imperialistisch is, formeel onafhankelijke landen met marie netten-regeringen, die aan imperialistische blokken deelnemen, landen met koloniale regimens.

De voornaamste taak in onafhankelijke landen is versterking van de onafhankelijkheid, likwideren van koloniale economische praktijken, snelle economische ontwikkeling, economische souvereiniteit, verwijderen van buitenlandse momopolies, landhervorming voor de boeren, nationale industrie, vooral door een staatssector, democratisering van het sociale en politieke leven. Dit wordt in sommige landen al verwerkelijkt.

Het is onzinnig te zeggen, dat het arbeidende volk in Algerije, Ghana, Mali een gewapende opstand moet beginnen. Wat ook geldt voor Indonesië en Ceylon.

Teng Hsiao-ping (juli 1963 te Moskou), algemeen secretaris van het CC der CPC, achtte de stelling van de "met kapitalistische weg" onzin. Dit idee wint echter veld bij de volken van Azië, Afrika en Latijns-Amerika en wordt reeds in praktijk gebracht.

De Chinese leiders willen alleen de nationale bevrijdingsstrijd beheersen. Daarom belasteren zij de CPSU, die de historische rol van de nationale bevrijdingsstrijd zou onderschatten en deze niet zou willen helpen onder het mom van strijd voor de vreedzame co-existentie.

Te Moshi (Afro-Aziatische solidariteitsconferentie in 1962) zei Liu Ning-yi: Oost-Europese landen moeten zich niet bemoeien met Aziatische en Afrikaanse zaken. De Afro-Aziatische afgevaardigden werd wijsgemaakt, dat de Russen, Tsjechen, enz. als blanken niet te vertrouwen zijn. De laatste tijd hebben de Chinese leiders afzonderlijke (internationale) organisaties opgezet. "De Oostenwind gaat het winnen van de Westenwind" Ras in plaats van klasse. Het is alles een poging de rol van het socialistische wereldsysteem en die van de arbeidersklasse en volken van West-Europa en Amerika zo gering mogelijk voor te stellen en de volken en hun strijd in Azië, Afrika en Latijns-Amerika van de eerstgenoemde krachten te isoleren.

De ontzaglijke vooruitgang der nationale bevrijdingsbeweging nu, is mogelijk geworden door de nauwe band met de volken der socialistische landen en met de revolutionaire beweging der internationale arbeidersklasse.

De SU steunde iedere anti-koloniale en anti-imperialistische strijd. Zie: Suez, West-Irian, Algerije, Yemen, Panama, Cyprus, Vietnam, Zanzibar, Oost-Afrika. Met 3.000.000.000 Roebel credieten en 500 industriële projecten steunt de SU onafhankelijke landen.

- - - - -

4. SOWJET-CHINESE RELATIES

(Volgt eerst een opsomming van de steun aan China, vooral materiele hulp van grote omvang.)

Tot onze spijt nam de Chinese regering sinds 1958 maatregelen om de vriendschap te ondermijnen. Aan de vooravond van de bijeenkomst te Moskou van 1960 eiste de Chinese regering herziening van alle economische, technische en wetenschappelijke overeenkomsten, waardoor de handel tot een minimum terugliep. De SU kon er niets tegen doen.

Eerst volgde als verklaring: We willen het de SU makkelijker maken, ons op de belangrijkste projecten concentreren en we hebben door natuurrampen in de landbouw handelsbalansmoeilijkheden.

NU zegt men, dat er nooit enige hulp is geweest. Men kreeg verouderd materiaal enz. Schuld is nu bij de SU. In het zoeken naar een rechtvaardiging van de mislukkingen door de "Grote Sprong" wordt het accent gelegd op de Sowjet-specialisten.

De Chinese autoriteiten begonnen de Sowjet-specialisten slechter te behandelen en schieden ondraaglijke arbeidsomstandigheden. Naar hun critiek op "De Grote Sprong" werd niet geluisterd en evenmin naar hun verzoek om de technische standaarden te handhaven, wat kostbare ongelukken heeft veroorzaakt. De Chinezen riepen het probleem van de Sowjet-specialisten in het leven omdat zij er sinds 1959 behoefte aan hadden. Iedereen weet, dat de economische moeilijkheden in China ontstonden voordat deze specialisten werden teruggeroepen.

China is ook verantwoordelijk voor de schendingen van de Sowjet-Chinese grens, soms door brute provocaties in 1962/1963.

V. AANVALLEN DOOR DE LEIDERS VAN DE CHINESE COMMUNISTISCHE PARTIJ OP HET PROGRAM DER CPSU.

De CPSU werd aangevallen, omdat zij een politiek voerde van verbetering van de levensstandaard van het volk. Het Sowjet-volk "wordt bourgeois", het principe van de materiële prikkel bederft de mens, meent de Jenminjihpao van 26 december 1963. Het nieuwe program brengt bourgeois-theorieën. (De SU nu door S. gezien als "Staat van het hele

volk"!))

Hardnekkig dogmatisch wordt o.a. volgehouden, dat de dictatuur van het proletariaat moet worden gehandhaafd tot het begin van de hoogste fase van de communistische maatschappij, waarbij zij een plaats uit Marx uit zijn verband rukken. Marx spreekt van een staat in de communistische maatschappij, die niet meer een dictatuur van het proletariaat is, en als hij het over een overgangperiode heeft van kapitalisme naar communisme, bedoelt hij socialisme, de eerste fase van het communisme.

Lenin zegt, dat als het gevaar van herstel der kapitalistische relaties verdwijnt, er een eind komt aan de dictatuur van het proletariaat. De socialistische maatschappij der SU bestaat allang uit bevriende klassen: de arbeiders, de boeren en de sociale groep van de volksintellectuelen, samengebonden door gemeenschappelijke fundamentele belangen, door de marxistisch-leninistische ideologie en door het gezamenlijke doel: de opbouw van het Communisme. De Chinese theoretici eisen de voortzetting van de klassenstrijd in de SU. Stalin's theorie van de onvermijdelijke verheving van de klassenstrijd bij de opeenstapeling van successen in de socialistische opbouw, diende als rechtvaardiging van grove schendingen van de socialistische rechtszekerheid.

Wij stellen, dat de arbeidersklasse bij de uiteindelijke overwinning van het socialisme haar leidende rol niet meer via de dictatuur van het proletariaat verwezenlijkt.

Doch zij blijft wel de voorhoede-klasse (foremost class) in de periode van de voltooiing van de communistische opbouw. De praktische politiek van het nieuwe program houdt in: het betrekken van het hele volk in het bestuur der zaken van de maatschappij, de uitbreiding van de socialistische democratie. Nergens noemen de Chinese documenten de uitbreiding van de democratie. Als we met de gedachtengang van de Chinese leiders meegaan, moesten we de verwerkelijking van de leuzen vrijheid, gelijkheid en broederschap en democratie laten vallen, alleen omdat zij in de burgerlijke revolutie naar voren kwamen en daarna door de bourgeoisie ontkracht werden. Zo zou ook het programpunt van "de omvorming der CP van de arbeidersklasse in ons land tot een partij van het hele volk" een organisatorische en morele ontwapening van het proletariaat en een "dienst aan het herstel van het kapitalisme" zijn.

Enkele jaren geleden, met de "Grote Sprong" en de "volkscommunes" was "de verwerkelijking van het Communisme in ons land (=China) iets wat niet veraf ligt" (Besluit CC v/d CPC 29-8-58) en in de SU achten zij nu een communistische opbouw niet mogelijk.

VI. DE SCHEURINGSACTIVITEITEN VAN DE CHINESE LEIDERS IN DE COMMUNISTISCHE BEWEGING.

De Chinese leiders verklaren nu een aantal Communistische partijen voor niet-bestaand en noemen hun kleine splintergroepen de partijen als voorbereiding voor een afzonderlijk internationaal blok

Volgens een artikel in Jenminjihpao en Hongchi (4-2-64) verloopt de ontwikkeling van de Communistische beweging volgens de formule: eenheid - strijd, of zelfs een scheuring - een nieuwe eenheid op een nieuwe basis."

Scheuringen komen nu alleen de agressieve krachten van het Imperialisme ten goede. Men ontwikkelde de idee van "meerderheid en minderheid" (dec. 1962) waarbij de minderheid het recht heeft zich niet aan collectieve besluiten te onderwerpen en deze te bestrijden. Lenin schreef "dat (dergelijke mensen) de wil van de meerderheid der klassebewuste arbeiders niet in het heden, doch in de toekomst erkennen, in het toekomstige geval dat de arbeiders het met hen eens zijn, met de liquidatoren Plechanow en Trotsky."

Het CC van de CPC heeft een bijzonder onzinnige houding tegenover de partijen in de kapitalistische landen, waarvan de leiders "hazenharten" zouden hebben, "napraters" en "bedriegers" zouden zijn, met het avontuurlijkste imperialisme samenwerken (CP van de Verenigde Staten) enz. De Chinese leiders verkneukelden zich over de afschuwelijke moord op Salaam Adel en andere Irakese leiders en maakten van de gelegenheid gebruik,

om een scheurmakersgroep op te richten. Zij verspreiden de leugen van de "dirigeerstok" van Moskou. Zij hebben nu met allerlei soorten scheurmakers, renegaten, kameleons en avonturiers ant-partijgroepen opgericht in België, Brazilië, Australië, Ceylon, Engeland en ook Oostenrijk, Chili, de Verenigde Staten en andere landen. Deze groepen zijn door de heersende kringen met vreugde opgemerkt, als een gratis vijfde kolonne in de arbeidersbeweging.

Voorts willen de Chinese leiders de werkelijke ontevredenheid van het volk over de reactionaire politiek der heersende klassen in de kapitalistische landen uitbuiten. In dit tijdperk waarin honderden miljoenen (politiek onervaren) mensen in beweging komen, is het waarschijnlijk, dat ultralinkse frasen een zekere weerklank oproepen. Dit is niet nieuw. Wie herinnert zich niet meer de miserabele aanval van Gorter en andere Hollanders, "linksen", uit de Comintern gezette communisten, op Lenin, de grootste revolutionair, die van opportunisme werd beschuldigd?

VII. HET GEVAAR VAN DE KLEINBURGERLIJKE NATIONALISTISCHE NEO-TROTSKISTISCHE AFWIJKING.

Alleen een kleinburgerlijke "super"-revolutionair kan eisen dat men "onmiddellijk", "overal" de revolutie begint, zonder met de concrete situatie rekening te houden. Begrijpelijkwijze hebben de Chinese leiders voor deze koers ideeën en voorstellingen, maar ook fraktionele- en scheuringsmethoden ontleend aan het trotskistische arsenaal.

In de kwestie van oorlog en vrede herhalen zij de trotskistische leuze van "geen oorlog en geen vrede" (bedoeld is de positie van Trotsky en de meerderheid van de Centraal Comité van de Russische Communistische Partij in januari 1918 bij de vredesonderhandelingen met de Duitse en Oostenrijks-Hongaarse keizerrijken te Brest-Litovsk). Zij herhalen wat betreft de economische wedijver met het kapitalisme de trotskistische verwerping van de vreedzame economische ontwikkeling, in de plaats waarvan de "revolutionaire oorlog" en het "opstuwen" van de wereldrevolutie met gewapende macht worden gesteld.

Als de theorie van de "permanente revolutie" zou zijn aanvaard, zou het eerste socialistische land hulpeloos tegenover het Imperialisme hebben gestaan en bij een gewapende aanval een gemakkelijke prooi zijn geworden.

Ook wat de stelling van Azië, Afrika en Latijns-Amerika als de voornaamste stormcentra van de wereldrevolutie betreft, herhaalt men de posities van het zgn. Vijfde Wereldcongres van de IV Internationale, aldus Soeslow.

Het is niet verwonderlijk, dat de Latijns-Amerikaanse Trotskist Posadas (Al jaren geen lid meer van de IV Internationale, Red.) de Chinezen toeroept: "Uw conclusies zijn die van de IV Internationale!"

Evenals de Trotskisten eisen de Chinese leiders vrijheid voor tendenties en gebruiken zij subversieve methoden, en vallen zij op kwaadaardige persoonlijke wijze de leiders van de CPSU en de partijen van Frankrijk, Italië, de Ver. Staten, India enz., aan.

Eind juli verzekerde het "Verenigd Secretariaat" van de trotskistische Internationale haar steun aan de Chinese leiders, zoals ook het executieve comité in de zomer van 1963 van de historische zending van de samenwerking met de Chinezen sprak.

Vroeger sprak Mao Tse Toeng wel van een brede, broederlijke laag buiten de partij, zowel als van een overweldigende meerderheid van mensen met een kleinburgerlijke achtergrond binnen de partij.

De CPC-leiders zijn niet voldoende Marxistisch-Leninistisch gestaald, om de druk der kleinburgerlijke lementen te weerstaan.

"Linkse" neigingen om over ontwikkelingsfasen heen te springen demonstreerden zich ook in de "Grote Sprong", nadat men in 1949-1957 realistisch was tewerk gegaan.

Het resultaat: De Chinese economie werd jaren ver teruggeworpen.

Natuurlijk verheugen wij ons niet over deze mislukkingen, wij wijzen er alleen op, waar afwijking van de beproefde leninistische beginselen toe leidt.

De feiten tonen aan, dat nationalisme, kleinburgerlijk nationaal egoïsme, de overhand gaat krijgen, zie: de "Grote Sprong", het aanwakkeren der grensconflicten, de Chinese houding bij de Caraïbische crisis en het nucleaire probleem.

Er ligt een brede kloof tussen woord en daad. De "linkse"frasen zijn alleen voor export. In de praktijk is er in het geheel geen revolutionaire strijd tegen het Imperialisme. Verwonderlijk genoeg, brengt de Chinese propaganda deze strijd uitsluitend terug tot de strijd met de Verenigde Staten- zonder de Japanse en Westduitse bondgenoten. De Chinese leiders maken een groot wantrouwen gaande door hun theorie van de "tussenliggende zône": West-Duitsland, Engeland, Frankrijk, Japan en i.h.b. West-Duitsland, in de knechtschap van het Amerikaanse imperialisme. Waarmee de imperialisten in die landen in een gunstig daglicht komen te staan. En dat terwijl zij alle een bedreiging van de socialistische landen vormen.

De Verklaring van 1960 legde de nadruk op het bijzondere gevaar van het Duitse imperialisme. En we zien verder het Engelse en Franse imperialistische optreden op Cyprus in Oost-Afrika, Gabon en Zuid-Oost Azië.

De heersende kringen van het Imperialisme begrijpen nu dat de "revolutionaire" frasen der Chinese leiders niet tegen het Imperialisme zijn gericht. Deze zijn slechts een dekmantel voor de ve woede strijd tegen de CPSU en de Communistische wereldbeweging. Het is onmogelijk om de huidige Chinese politiek, binnen- en buitenlands, te begrijpen als men haar niet plaatst in de situatie die ontstond door de persoonlijkheidsverheerlijking: Mao Tse Toeng's ideeën als "de hoogste belichaming van het Marxisme-Leninisme", ons tijdperk "het tijdperk van Mao Tse Toeng?

Vandaar ook het streven naar de opperste internationale leiding.

Het 20ste Partijcongres der CPSU heeft aan dit verschijnsel der persoonlijkheidsvergeerlijking een eind gemaakt. De Chinese leiders echter verdedigen de persoonlijkheidsverheerlijking van Stalin. Het zijn juist Stalin's fysieke onderdrukkingsmethodes, ook tegen beproefde partij- en regeringswerkers, in het bijzonder nadat de strijd tegen de oppositie voorbij was, en het socialisme had gewonnen, die de Chinese leiders het meest aantrekkelijk in Stalin vinden; immers, zij stellen zijn foute methoden met de dictatuur van het proletariaat gelijk.

De Communisten, de arbeiders, boeren en intellectuelen in de SU wensen geen herhaling meer van die praktijken. Onze Partij heeft de anti-partijgroep van Molotow, Kagar witsj en Malenkow verpletterd, die voor de instandhouding van de Stalin-persoonlijkheidsverheerlijking was. Molotow wilde "nog roomser zijn dan de paus". Op de zgn. Lijst 4 van de "vrouwen der vijanden van het volk" tekende hij b.v. bij één naam in plaats van "lange gevangenisstraf", "högste straf" (doodstraf) aan.

In 1956 en 1957 bevelen Mao Tse Toeng en Lioe Tsjac Sji de pogingen van de CPSU ter likwidering van de gevolgen van de persoonlijkheidsverheerlijking aan. -Nu verdedigen zij Stalin's fouten, voornamelijk, omdat zelf de Mao Tse Toeng-persoonlijkheidsverheerlijking invoeren.

VIII. VOOR DE EENHEID VAN DE COMMUNISTISCHE WERELDBEWEGING OP BASIS VAN DE MARXISTISCH-LENINISTISCHE BEGINSELEN.

Het CC van de CPSU heeft de laatste jaren bij herhaling geprobeerd, de verhouding tot de Chinese Communistische Partij te verbeteren.

Doch ieder keer reageerde men met nieuwe aanvallen. En men concentreert zich daarbij op Chroesjtsjow, die juist aan de spits staat van het verheugende ontwikkelingsproces in onze partij, dat begon met het 20ste Congres; een proces dat de succesvolle vooruitgang van het Sowjet-volk naar het Communisme garandeert. Dat is juist de reden waarom zij hem willen isoleren van het centraal comitee en het CC willen plaatsen tegenover de Partij en het Sowjet-volk.

Onze Partij ontwijkt de ideologische strijd niet, doch ideologische meningsverschillen moeten op Leninistische wijze worden opgelost. Wij hebben samen met andere partijen veel moeite gedaan om de openbare polemiek te beëindigen. Wij kwamen in de lente van 1963 overeen, bijeen te komen. Doch de Chinese leiders maakten de problemen daar alleen nog maar erger. Het bleek, dat zij onze matiging en eenheidsdrang als een teken van zwakheid opvatten. Zij wilden nu slechts algehele capitulatie van ons.

De Chinese leiders jagen in feite de kernbepauningswedloop op, en nodigen nieuwe mogendheden uit, eraan deel te nemen. Zij ondermijnen de socialistische eenheid. Zij onderschatten het belang van de economische ontwikkeling. Zij lasteren de strijd der arbeidersklasse en haar Communistische voorhoede o.a. voor een vreedzame revolutie zonder burgeroorlog, doch met de bereidheid tot gewapende onderdrukking van de weerstand der bourgeoisie.

Zij hebben voor de nationale bevrijdingsstrijd slechts het éne voorschrift van gewapende strijd en instelling van de dictatuur van het proletariaat. Zij verenigen in zich: "bourgeois-revolutionarisme" en nationalistische grote-mogendheden-eerzucht.

Wij moeten de zuiverheid der marxistisch-leninistische leer verdedigen.

Wij zijn voor de versterking van de vriendschap met het Chinese volk en voor de ontwikkeling van de samenwerking met de Chinese partij.

Wij zullen alles doen, om de betrekkingen weer normaal te maken.

Doch wij weten, dat er nog een zware strijd gevoerd zal moeten worden.

Wij verdedigen de socialistische eenheid op basis van de beginselen van de internationale bijeenkomsten van 1957 en 1960.

Onze Partij is voor een nieuwe bijeenkomst van de broederpartijen, om de fundamentele problemen van deze tijd te bespreken en zo breed mogelijk van gedachten te wisselen, teneinde de problemen op te lossen.

In het volgende nummer hopen wij nader op het Soeslow-rapport in te gaan.

Red.

B E R I C H T E N   V A N   D E   P A I G C   - - - -

(De PAIGC is de Afrikaanse Partij voor de Onafhankelijkheid van Guinee en Kaap Verde)

I. COMMUNIQUE (samenvatting)   20 - 4 - 64

75 dagen na de landing van enkele Portugese contingenten op het eiland Como, werden zij uit dit bevrijde gebied verdreven, ondanks de grootscheepse middelen (o.a. 3000 man, waarvan vele uit Angola gekomen!): 550 à 650 gewonden en doden aan Portugese zijde; 2 vliegtuigen neergeschoten, 3 beschadigd en 12 boten beschadigd.

De Portugezen lieten ongeveer 400 bommen (vooral napalm) vallen en verschoten een 8000 granaten, waardoor de meeste dorpen buiten het bos, dat op het midden van het eiland ligt, werden verwoest. De Portugese soldaten verbrandden 50 ton rijst en 800 stuks vee van de bevolking.

II. COMMUNIQUE (samenvatting)   24 - 4 - 64

Wij hebben nieuwe guerrillabases gevestigd in het Noorden, Noord-Oosten en Noord-Westen van Guinee, in het bijzonder in de gebieden Canchungo (Texeira Pinto) Farim en Pirada. (Terwijl totnogtoe v.n. het Zuiden door de PAIGC werd beheerst. Noot v.d. vert.)

Een groot deel van Farim wordt door ons beheerst en acties werden ondernomen op de route Bula-St. Vincente-Bigena, de enige verbinding van de vijand met het binnenland. (Bafata en Gabu). Hierdoor en door andere nederlagen in het Zuiden en Zuidwesten, werden de aanvallen op de bevrijde gebieden steeds zwakker en trok men plotseling enkele contingenten (over zee) op Bissao terug. (Bissao is de hoofdstad. Vert.)

DE ALGERIJNSE REVOLUTIE Na het F.L.N.-CONGRES

De Algerijnse Revolutie is dezer dagen een nieuwe, beslissende fase voor haar socialistische ontwikkeling ingegaan.

Vanuit theoretisch en politiek gezichtspunt is het Congres van de FLN geworden tot de "dialectische sprong", die deze van oorsprong nationaal-revolutionaire beweging tot een Partij met een revolutionair-socialistisch program omgevormd heeft.

Men kan zeggen, dat, in de mate waarin deze Partij voortaan een overwegende rol zal hebben te spelen in de leiding van het land, de politieke macht eveneens een omvorming heeft ondergaan, die haar doet naderen tot een "Staat die behoort aan de arbeiders en aan al degenen die zich voor het Socialisme uitspreken". Het klasse-karakter van deze Staat blijkt onbetwistbaar versterkt te zijn na het Congres, dat verscheidene malen de nadruk heeft gelegd op de sociale basis van deze Staat, bestaande uit de boeren en arbeiders, en op zijn rol als revolutionair dwangmiddel voor de verdediging van de belangen van deze basis.

De Staat, heeft Ben Bella in zijn programmatische inleidende rede gezegd, "is een lichaam dat uit naam van de belangen van de werkende massa's zijn wet oplegt aan de bevoorrechten".

Natuurlijk: het aannemen van een Program, hoe radicaal het ook zij, betekent niet de automatische omvorming van de Staat en de Maatschappij volgens de erin aangegeven lijnen. Alles hangt nog af van de effectieve toepassing van het Program en de maatregelen die het voorstelt betreffende de opbouw van een "Nieuwe Economie, een Nieuwe Staat, een Nieuwe Partij".

Maar het Program en de beslissingen van een Partij, die bestemd is om de Staat en de Maatschappij ideologisch en politiek te leiden, zijn evenmin klakkeloze daden zonder een enkele diepere betekenis.

Zij weerspiegelen een nieuwe door de Revolutie bereikte fase, en worden tot factoren, die de rijping ervan versnellen.

In de door het FLN-Congres opgestelde documenten springt de enorme ideologische vooruitgang die door de voorhoede van de Algerijnse Revolutie geboekt is onmiddellijk naar voren. Deze vooruitgang is de welbewuste en actieve weerspiegeling van de tastbare revolutionaire verworvenheden van de Algerijnse massa's, vooral op het gebied van het Zelfbeheer, de Landbouwhervorming, de Nationalisering en de Socialistische doelstellingen die de politieke macht zich gekozen heeft, en zij gaat weloverwogen verder in de door deze veroveringen gewezen richting.

De zogenaamde "empirische improvisatie" van de Regering bij het alsnog ontbreken van een duidelijke algemene politieke lijn, was een "gericht empirisme", dat beheerst werd door "de voortdurende zorg om de gunstigste voorwaarden te scheppen voor de socialistische opbouw, zonder een ineensstorting van (onze) economie te provoceren, wat tot sociale woelingen geleid zou hebben." (Ben Bella in zijn inleidende rede.)

Het is deze vruchtbare wisselwerking tussen de druk en de revolutionaire daden der massa's en de maatregelen van de Regering, die de eigenaardige dynamiek van de Algerijnse Revolutie heeft bepaald, zodat zij zich tot Permanente Revolutie ontwikkelde en gedurende haar opmars haar eigen revolutionaire werktuigen smeedde: Leer, Program en Partij.

De Algerijnse Revolutie geeft, evenals de Cubaanse, van de nieuwe wereldwijde revolutionaire dynamiek, waar zij immers de ontwikkeling van een Nationale Revolutie tot een socialistische mogelijk maakt zowel op het gebied van de onder- als van de

bovenbouw.

Waar heeft men tot nu toe een massabeweging kunnen zien, die niet alleen van oorsprong nationaal-revolutionair is maar zich zelfs op haar nationale traditie en haar Arabo-Islamitische beschaving beroemt, maar die toch bij de uitwerking van haar theorie de wezenlijke krachtlijnen van het Marxisme hervond wat betreft de maatschappelijke en economische analyse en de politieke oriëntatie?

Dit is een verschijnsel, waarvan de betekenis ongetwijfeld het denken van het levende revolutionaire Marxisme belang zal inboezemen en bevruchten.

De door het FLN-Congres opgestelde documenten -Program, Slotresoluties, inleidende rede van Ben Bella- vormen een geheel van een opmerkelijk hoog ideologisch en theoretisch niveau, dat definitief breekt met de gewone voortbrengsels van de traditionele Partijen, socialistische dan wel communistische.

Men krijgt de indruk, dat in het nieuwe Algerije de scheppende Marxistische gedachte, bevrijd van elke leerstelling, en toegepast om de vraagstukken op te lossen, die voortkomen uit een nieuwe eigensoortige revolutionaire werkelijkheid, heel haar oorspronkelijke kracht hervindt.

Het hoofdprobleem dat zich laat afleiden uit de ervaring die bij de opbouw van het Socialisme in de verschillende Arbeidersstaten is opgedaan, is het volgende: Hoe binnen het nationale raam te komen tot een economisch en politiek systeem, dat een maximum-ontplooiing van de productieve krachten verzekert, en tegelijkertijd een constante verhoging van het levenspeil der massa's en de van overheersend belang zijnde versterking van de socialistische tendenzen in de economie.

Dat is het hele vraagstuk van het overgangsregime van het kapitalisme naar het socialisme, terwijl dit laatste slechts van betekenis is vanaf een peil van productieve krachten dat hoger is dat dat van het meest voortgeschreden kapitalisme.

Het stalinisme heeft de oplossing geboden van een bureaucratisch politiek regime tot in uiterste consequentie, dat minstens twee generaties opoffert om een achterlijk land te industrialiseren dank zij het feit, dat de autoritaire staat de voortgebrachte meerwaarde van de boeren en arbeiders kapitaliseert, terwijl zij op een zeer laag levenspeil

gehouden worden.

Deze oplossing verzekert aanzienlijk hoge ontwikkelingssnelheden in de industrie, in het bijzonder in de zware industrie, maar verstoort het evenwicht in de ontwikkeling van het geheel van de economie.

Zij roept anderzijds zodanige sociale spanningen op, dat alleen het bestaan van een zich onophoudelijk versterkend onderdrukingsapparaat hen voor een zekere tijd kan beheersen. Een dergelijke oplossing is dus verwerpelijk, aangezien het Socialisme slechts zin heeft als sociaal regime, dat een groter welzijn en een grotere vrijheid verzekert voor de werkende massa's, dan onder het verst ontwikkelde en meest democratische kapitalisme.

De documenten van het FLN-Congres bevatten de belofte dat men een dergelijke oriëntatie van het voorbereidingsregime op het Socialisme zoekt.

Op dit gebied heeft het theoretisch onderzoek voortdurend verbeterd door praktische experimenten, een geweldig werkterrein. Want het overgangsregime ter voorbereiding op het socialisme is er nog in genen dele toe gekomen om te formuleren hoe het in het algemeen economisch en politiek optimaal zou moeten functioneren. Het dogmatisme en het empirisme, ernstig vervormd door de bureaucratisering en de bureaucratie, hebben overal, met de gedeeltelijke uitzondering van Joegoslavië, geweldige brokken gemaakt. De Algerijnse Revolutie zou vele elders begane fouten kunnen vermijden en positief bijdragen tot het opstellen van de theorie over de optimale funktionering van het overgangsregime voor de kategorie landen die met haar vergelijkbaar zijn.

Natuurlijk, de onderneming is stoutmoedig en brengt gevaren met zich mee, terwijl zwakheden en fouten onvermijdelijk zijn. Het is niet moeilijk, om bij een aandachtige analyse van de congresdocumenten, naast

al hun zeer positieve bijdrage, de zwakke of onjuiste onderdelen van de theoretische constructie te onderscheiden.

Dat wat in deze documenten in het bijzonder verdient de aandacht te krijgen, zijn de analyses betreffende de eigenaardigheden, de ervaring en de lessen van de nationale fase van de Algerijnse Revolutie, de klasse-opbouw van de Algerijnse Maatschappij en haar revolutionaire dynamiek, de opvatting van de Staat,

de Partij en de Vakbeweging in hun wederzijdse betrekkingen en die met de massa's, de opvatting van de economische overgangstaken en de strijd tegen de verbureaucratisering van de Arbeidersstaat.

Laten we proberen de in de Congresdocumenten opgesloten hoofdgedachten te isoleren, die, in hun organische eenheid een sluitende omschrijving geven van het specifieke uiterlijk van de leer die achter de beproeving van het Socialisme in Algerije staat.

Op het economische vlak heeft het Congres gekozen voor een niet-autarkische overgangseconomie, gebaseerd op de steeds verder doorgevoerde nationalisering van de voornaamste productiemiddelen, de planificatie en het democratisch beheer van de economie door de arbeiders.

De economische groei wordt verbonden aan de constante verhoging van het levenspeil der massa's, terwijl gewezen wordt op het verschil tussen de optimum- en de maximum-accumulatievoet. "De Maatschappij met dwangmiddelen organiseren om op autoritaire wijze een verlaging van het levenspeil te verkrijgen, is de weg openen voor een bureaucrativering die juist de ontkenning van het Socialisme is.

Men zal niet moeten verwarren, op straffe van ernstige crises te veroorzaken, tussen de optimum- en de maximum-accumulatievoet. Een optimale voet (die het gestelde doel moet zijn) mag niet voortkomen uit door de arbeiders ondergane dwang. Dat zou een ontpolitisering, een neiging om de dorpen te verlaten en de steden en de fabrieken, een algemene geest van sociale onverantwoordelijkheid met zich mee brengen.

Zelfs op het economische vlak is het geforceerde najagen van de maximumvoet niet lonend en zet zich om in het tegendeel daarvan.

Immers, de hoogte van de productiviteit is niet onafhankelijk van het consumptiepeil en de ondervoede arbeider is geen efficiënte arbeider. Bovendien zou de openlijke of verholen tegenstand van de arbeiders verplichten tot de opbouw van een dwangapparaat en een parasitaire administratie, die de onproductieve consumptie zouden doen toenemen." (Stellingen over de overgangperiode.)

De beheerswijze van de tot maatschappelijk eigendom geworden productiemiddelen is beslissend voor de productiviteit van de economie en het algemene maatschappelijke en politieke klimaat.

"De vraagstukken van de nieuwe maatschappij zijn de volgende: Wie controleert en sanctioneert de arbeidsplicht? Wie stelt de normen vast? Wie beheert de productie?

Als de antwoorden een scheiding teweegbrengen tussen een sociale categorie die belast is met het besturen van het werk van anderen en de producenten zelf, dan wordt het socialisme geweld aangedaan. Alleen het georganiseerde collectief van de arbeiders kan een dergelijke taak op zich nemen. Alleen dat kan plannen vaststellen die iets anders zijn dan kunstmatige schema's die alleen op papier verwezenlijkbaar zijn, alleen dat kan aan een collectief probleem een collectieve oplossing geven. Dat is de zin van het Zelfbeheer." (Stellingen over de Overgangperiode.)

Het Congres heeft bevestigd, dat het Zelfbeheer in Algerije de belangrijkste revolutionaire verovering van de massa's vormt en het fundament van de socialistische keuze van de Regering.

Het heeft aan het Zelfbeheer de plaats gegeven, die het toekomt in de overgang naar de socialistische fase van de Revolutie. Het heeft daarnaar alle revolutionaire consequenties getrokken, die het beginsel van het Zelfbeheer met zich meebrengt, op alle gebieden.

"Het Zelfbeheer drukt de wil van de arbeidende lagen in het land uit, om hun rol te spelen op het politiek-economische toneel te spelen en zich er tot leidende kracht te vormen. Op het economische vlak heeft het Zelfbeheer de noodzaak gesteld, van de uitbreiding van de Landbouwhervorming en de nationalisering, zowel in de landbouw als in de industrie, de reorganisatie van de binnenlandse en buitenlandse handel evenals die van het bankensysteem. Op het politieke vlak plaatst het de wederzijdse betrekkingen tussen de Staat, de Partij en de vakbeweging enerzijds en de massa's anderzijds in een nieuw perspectief, dat het democratisch karakter van alle instellingen in hun relaties met de massa's voortdurend zal toenemen. De onmisbare socialistische democratie moet zich manifesteren en geconcretiseerd worden doordat aan de basis werkelijk democratische organen voor het beheer van de economie bestaat, naast werkelijk democratische vakorganisaties en een efficiënte administratie, gecontroleerd door de massa's.

Het is in het Zelfbeheer dat zich heeft gemanifesteerd en zich zal manifesteren de ononderbroken ontwikkeling van de nationale volks revolutie tot socialistische revolutie, waardoor alle politieke en economische problemen zich zullen stellen die voortkomen uit de overgang midden in het kapitalisme aan het opkomen van een staat die de weg naar het socialisme opent." (Stelling over de eigenschappen van Algerije.)

De overgangssamenleving is er niet een van overvloed.

Maar het zou onheilspellend zijn als de armoede zou voortbrengen "een kaste, bevoorrecht, zowel door de voldoeningen die het prestige schenkt als door hun financiële positie."

Het economisch gebrek moet veeleer alle matiging opleggen en "loon naar arbeid. Het zal niet het voortduren van de uitbuiting, onder welke vorm dan ook, kunnen rechtvaardigen.

(Vervolg, zie pag. 17)

- - - - -

(Vervolg van de PAIGC-communiqué's van pag. 12)

Het grote Portugese aanvalsplan voor het droge seizoen, om de situatie te keren, is mislukt. Het moreel van de Portugese troepen daalt, deserties doen zich veelvuldig voor. Steeds ernstiger wordt voor de Portugezen het dilemma tussen de noodzaak om strijdkrachten in het binnenland te verspreiden (met enorme risico's van vernietiging) en de noodzaak van concentratie van troepen in enkele steden, die door onze omsingeling bedreigd worden.

De generale staf van het koloniale leger is al voor de 5e maal verbieurd.

Bij drie aanvallen van ons verloren de Portugezen 3 vrachtwagens en ruim 50 soldaten.

Deze berichten zijn al van drie maanden geleden, maar zij geven toch een goede indruk van de hopeloze situatie waarin zich het Portugese koloniale regiem bevindt tengevolge van de strijd van de PAIGC, die reeds zeer grote delen van "Portugees" Guinee -het Zuiden vooral- definitief bevrijd heeft.

Nog iets over het eiland Como: Gelegen in het Zuid-Oosten beheerst het de zuidelijke kust van Guinee, en is het een springplank naar de Bissagos-Archipel. Het was het eerste bevrijde gebied. (Februari 1963).

De Portugezen, die het eiland strategisch van groot belang achten, hebben het herhaaldelijk intensief gebombardeerd. (Elk vliegtuig dat opstijgt, krijgt de instructie, minstens 1 bom te laten vallen op Como tijdens de retourvlucht naar de basis Bissac.) Verschillende landingspogingen werden in 1963 gedaan - zonder succes. In januari 1964 volgde een grote operatie: een 300 man, o.a. parachutisten en mariniers, speciaal overgekomen uit Portugal en Angola, gesteund door luchtmacht- en marinschepen. Mislukt na 67 dagen.

(vervolg "DE ALGERIJNSE REVOLUTIE NA
HET FLN-CONGRES")

Om al deze redenen is het zelfbeheer
"het allereerste beginsel" van zo een
samenleving.

Met haar verbindt zich onverbreeklijk het
einde van de uitbuiting: elke arbeider zal
gaan begrijpen wat hij doet en waarom,
aangezien de politieke- en de economische
functie onscheidbaar met elkander verbonden
worden; de voortbrenger zal direct belang
krijgen bij zijn produkt, wat het tegendeel
betekent van het loonstelsel." (Stellingen
over de Overgangsperiode.)

Een der belangrijkste praktische gevolgen
van deze goedkeuring van het Zelfbeheer
door het Congres zou het begin kunnen zijn
van de dringend noodzakelijke omvorming
van het huidige administratieve systeem van
het land, door middel van democratisch zelf-
beheer in de gemeenten, opgevat als basis-
economisch-administratieve eenheden.

Dit is een opgave, die men nu verder moet
gaan uitdiepen en die men zo spoedig moge-
lijk moet verwezenlijken.

Op het terrein van de opvatting van de
Staat heeft het Congres enkele zeer belang-
rijke verhelderingen gebracht.

De Staat moet niet verward worden met de
Partij; want anders loopt de Partij gevaar,
te verburocratiseren, en, hierdoor, elke
mogelijkheid te verliezen om de Staat poli-
tiek te oriënteren volgens de werkelijke
belangen der arbeiders en boeren, die de
sociale basis ervan vormen, en de staatsbu-
rocratie efficiënt te contrôleren.

Om de burocratisering van de Partij door
de Staat te vermijden, "moet de Partij
zich er tastbaar van onderscheiden. Om deze
reden zal de meerderheid van de partijkaders
op het niveau van de verschillende leidingen
, buiten de staatslichamen dienen te staan,
en zich uitsluitend te wijden aan de partij-
activiteiten". (Stelling over de Staat.)

Ben Bella zet deze gedachte in zijn inlei-
dende rede als volgt uiteen: "De meerder-
heid van de leden op het niveau van de lei-
dende lichamen moet buiten de Staat staan.
Als de meerderheid van de leden van het Cen-
traal Comité of van het Politiek Bureau
staatstaken op zich namen, zou de verwar-
ring tussen de Partij en de Staat, tussen
de politieke impuls en het onmiddellijke
bestuur opnieuw ontstaan".

Maar, anderzijds, is het noodzakelijk, dat
de Partij efficiënt de staatsburocratie
contrôleert, waarin "de belangen, gewoonten
en tradities die door de Revolutie bedreigd
worden, een toevlucht zullen trachten te
vinden."

Om deze reden moet men er zorg voor dragen,
dat "de sleutelposities in alle vertakkin-
gen van het staatsapparaat" toevertrouwd
worden "aan militanten, van wie de politie-
ke vorming en een grote- en waakzame be-
wustheid van de belangen van de Revolutie
de onmisbare garantie vormen voor de Partij
en de arbeidende massa's." "Het is een ge-
biedende noodzaak dat de benoemingen van
kaders in alle werkgebieden van de Staat
onderworpen worden aan een waardering door
de Partij". (Stellingen over de Staat.)

Het Congres heeft geopteerd voor de een-
heidspartij, tegelijkertijd het meerpartij-
ensysteem welbewust verwerpend.

De over dit laatste punt aangenomen amende-
menten brengen aanzienlijke verbeteringen
aan in de oorspronkelijke tekst van het
Programma, zonder evenwel de zwakheden er
uit verwijderd te hebben.

Immers, het meerpartijensysteem in het kader
van een kapitalistisch regime zoals dit door
de burgerlijke democratie wordt bepaald,
brengt reële voordelen met zich mee voor
de politieke scholing van de uitgebuitenen
en vergemakkelijkt aanzienlijk hun eman-
cipatiestrijd.

Maar, ^{als het} in het geval van een overgangsregime e
van het kapitalisme naar het socialisme,
juist en noodzakelijk is, de burgerlijke
partijen die zich plaatsen buiten het socia-
le kader van het nieuwe regime, te verbie-
den, kan het toch noodlottig blijken als
men het bestaansrecht ontzegt aan partijen
die dit kader aanvaarden en waaraan de mas-
sa's vrijelijk hun keuze hechten.

Het is mogelijk, dat de massa's zich in de
praktijk uitspreken voor een enkele partij.

Maar het is het recht op meerdere partijen,
dat in dat geval de eenheidspartij
rechtvaardigt. Het Program van de FLN is
zich overkrigens volledig bewust van de ge-
varen die de keuze voor de eenheidspartij
ook met zich meebrengt: "de ontvreemding
van de revolutionaire macht ten bate van
een bureaucratische kaste".

Daarom voorzien de stellingen van de Partij

zowel als haar statuten, in een hele serie regels betreffende de sociale samenstelling de funktionering en de rol van de Partij om een dergelijke ontwikkeling te vermijden.

We zullen een volgende keer terugkomen op de stellingen in het Programma die de Partij betreffen en eveneens op die over de vakbeweging.

Laten we er venwel nu reeds op wijzen, dat de Partij niet voorziet in het recht op tendentie-vorming en de vertegenwoordiging van minderheden in de leidende lichamen.

Wat in het Programma over de vakbeweging gezegd wordt is goed, maar te summier. Gelukkig dat in de inleidende rede van Ben Bella deze zwakheden voor een groot deel worden rechtgezet.

De Partij, heeft hij met nadruk gezegd, moet zich niet op de plaats stellen van de vakbeweging en haar maken tot "een eenvoudig orgaan voor het overbrengen van orders." "De waarde van het werk dat door de vakbeweging verricht wordt, hangt af van de verdediging van de economische en culturele belangen van de arbeiders en eveneens van haar geschiktheid om de produktieverhoging te bevorderen en van hun produktiviteit. De partijorganisaties moeten elke keer als ze de problemen van de arbeidende massa's moeten onderzoeken, advies vragen aan die partijleden, die in de vakbeweging werkzaam zijn. Het doorwerken van de politiek van de Partij in de vakbeweging is nauw verbonden met de mate waarin onze militanten in staat zullen zijn om de concrete problemen die door de arbeiders gesteld worden, op te lossen. Het is niet het prestige van de Partij, dat een gehoor zal moeten verschaffen aan onze militanten in de vakbeweging, het is hun werk, dat het prestige van de Partij moet doen toenemen... De Partij moet haar vakbondsmensen kiezen uit de elementen die zelf arbeiden."

De rijkdom van de Congresdokumenten is zeker met de verschillende punten die wij onjuist hebben aangeroerd niet uitgeput.

Maar die punten zijn de belangrijkste en ze zijn karakteristiek voor de algemene lijn en de kwaliteit van het programma.

Nog enkele aanvullende opmerkingen: men zal konstateren, dat de historische omligning van de Algerijnse volksgemeenschap in het eerste hoofdstuk van het programma, een zekere verwarring tussen staaten volk bevat.

Men legt, naar onze mening, niet voldoende nadruk op het historische feit, dat Algerije een integraal deel vormt van het Arabisch-volk, dat in een ruimer gebied te vinden is dan dat van de huidige Arabische staten. Men zal daarentegen opmerken, dat deze laatste gedeeltelijk gevuld wordt in de "Stellingen over de kenmerken van Algerije" waarin men de nadruk legt op het Arabo-Islamitische karakter van Algerije en de verbindingen die er bestaan tussen het Socialisme en de Islam.

Deze punten blijken zelfs verbeterd te zijn door bepaalde aangenomen amendementen, wat erop wijst, dat de Arabo-Islamitische vlergel op het Congres zijn druk enigszins heeft doen voelen.

Binnen de huidige politieke context, waarin de verbonden oppositie van de antisocialistische elementen in het land zich wil bedienen van het wapen van de godsdienst en het anticommunisme om haar massabasis tegen het regime uit te breiden, zou het tactisch onjuist zijn, om haar de verwezenlijking van haar bedoelingen te vergemakkelijken.

Maar er zijn ook beweringen, die de eenheid van het geheel van de ontwikkelde leer breken, en gevaarlijke punten van tegenspraak en verwarringen invoeren.

Men zal eveneens opmerken, dat het gedeelte van het Programma dat gezegd is aan de onmiddellijke economische taken, deze opsomt met evengrote nadruk voor alle punten, zonder er, met alle noodzakelijke kracht, uit naar voren te laten komen, dat er een economische stimulans moet komen door middel van de afkondiging van een Economisch Plan, dat serieus een begin zal maken met de industrialisering van het land.

Dit vraagstuk wordt gedeeltelijk beter belicht in de beide door het Congres aangenomen resoluties.

Maar er bestaat geen enkele twijfel over, dat onder de meest urgente zaken die de Regering moeten bezighouden, die van de eco-

nomische opleving door het Plan en het begin van een industrialisering, zonder te ve veel en bijna uitsluitend stil te blijven staan bij de landbouweconomie.

Alles hangt af, hebben wij reeds gezegd, van de toepassingen van de door het Congres aangegeven lijn en de besloten maatregelen.

We moeten voorbereid zijn op een verscherping van de vijandige reacties van de binnenlandse sociale oppositie, waarin opgenomen zijn: de handels- en grondbezittende bourgeoisie, de oulemas en de staatsbureaucratie, een soort bureaucratische bourgeoisie naar mentaliteit en materiële positie.

Deze oppositie rekent op de steun van het Amerikaanse en Franse imperialisme, en op de ontevredenheid van de massa's in het geval van een verslechtering van de economische toestand en van een blijvende ongeschiktheid van de administratie, de Partij en de vakbeweging. Het is slechts in de mate waar-

in de Partij zich zal weten te wortelen door door het hele land heen door middel van militanten die het vertrouwen van de massa's genieten, de mate waarin de administratie gezuiverd zal worden van incompetenten bureaucraten die soms openlijk saboteren, en de mate waarin de economische opleving bewaarheid zal worden, dat het gevaar waarop de oppositie rekent voldoende bezworen zal kunnen worden.

Het Congres heeft tot resultaat gehad dat de Partij in het bezit is gekomen van een leiding die oneindig veel representatiever is dan die van vroeger.

Binnen deze leiding zal Ben Bella zijn scheidsrechtersrol vergemakkelijkt zien worden, daar hij tegenover welke andere tendens of apparaat dan ook, zal kunnen rekenen op ruime gelegenheids-meerderheden.

Verschillende voorwaarden bestaan dus op het ogenblik tegelijkertijd, voor een binnen gaan van de Revolutie in de fase van de politieke verwerkelijking van haar socialistische doelstellingen. Voortaan zullen het de daden, de verwezenlijkingen en de energieke maatregelen zijn, die als enige voor de massa's zullen tellen en zullen beslissen over de toekomst van het bewind.

M. PABLO. 30-4-64.

ALIMIN OVERLEDEN

Op 23 mei 1920 werd te Semarang de P.K.I. (Perserikatan Komunis di India), d.i. "Partij der Communisten in Indië" opgericht. De leden van het Dagelijks Bestuur waren: Sema-oen, voorzitter; Darsono, vice-voorzitter; Bergsma, secretaris; Dekker, penningmeester en Baars, lid. Hoofdbestuursleden buiten Semarang waren: J.C.Stam te Toeban, Dengah en C.Kraan te Soerabaja en Soegono te Bandoeng.

Deze PKI was de voortzetting van de ISDV (Indische Sociaal-Democratische Vereeniging), die in mei 1914 door H.Sneevliet, J.Brandsteder en H.W.Dekker was opgericht.

Alimin Prawirodirdjo was nog niet onder hen. Maar reeds in december 1924 trad hij op als voorzitter van het Congres van de PKI en de massa-organisatie, de Sarekat Rajat (op dat moment 46 secties met 31000 leden). Het besluit, dat op dat Congres genomen werd, is van enorme betekenis geweest voor de ontwikkeling van de Indonesische Revolutie. Het bestuur van de PKI, voornamelijk Aliarcham, stelde voor, de Sarekat Rajat zonder meer te likwideren, omdat deze organisatie "een grote massa kleinburgerlijke, lokaal-nationalistische elementen bevatte, op wie in tijden van verscherpte actie niet in alle delen gerekend zou kunnen worden".

Het ongeduld en het putschisme van de Indonesische Communisten, die in 1926-1927 zo'n noodlottige invloed zouden hebben, drukten hun stempel op de beweging. De rol die Ali-

min speelde, was daarbij niet zo fraai.

Toen eind 1925 te Solo besloten werd, dat de revolutie in juli 1926 te Padang (Sumatra) zou moeten beginnen, werd Alimin naar Tan Malaka gezonden (die op de Philippijnen zat) om hem het besluit mede te delen.

Alimin verzweeg echter het Solo-besluit, nadat Tan Malaka hem uiteen gezet had, dat niet de komst van geld uit Moskou beslissend kon zijn voor het beginnen van de revolutie in Indonesië, doch de kracht van het revolutionaire volk, dat door stakingen en demonstraties zou moeten bewijzen, rijp voor de Revolutie te zijn. Alimin en de overige leiders van de PKI zetten hun plan door in november 1926 op Java en in januari 1927 op Sumatra. De gevolgen zijn bekend:

De putsch mislukte; dertienduizend personen werden in hechtenis genomen, waarvan 4500 werden veroordeeld en ruim 1300 'verdachten' in Boven-Digoel, het concentratiekamp op Nieuw Guinea, werden geïnterneerd.

In 1933 vinden we Alimin, Sardjono, Roestam Effendi en Moesto op de CPH-lijst voor de verkiezingen van de Tweede Kamer in Nederland. Moesto wees de kandidaatstelling af, Sardjono en Alimin werden gekozen. Alleen Roestam kwam uiteindelijk in de Kamer terecht, daar Alimin en Sardjono sedert 1925 buiten Indonesië verkerend, hun..... Nederlandse onderdaanschap hadden verloren.

Het was het jaar van de munitie op de Zeven Provinciën doch ook van het aan de macht komen van Hitler.

De Communistische beweging leed zijn zwaarste nederlagen. De diepe nacht van het Stalinisme heerste. In 1935 kwam de Communistische Internationale -althans wat die naam droeg- bijeen, om op grond van die nederlagen en het fascistisch gevaar tot een opportunistische koerswijziging over te gaan. Ook wat de PKI en Indonesië betreft, zien we die politieke zwenking.

De stalinist Ir. S.J. Rutgers schreef in zijn boek "Indonesië" (Uitgave Pegasus 1947): "Als grondslag van deze beweging werden in juli 1932 een 18-tal punten opgesteld. Dit program luidde: 1 Volledige onafhankelijkheid van Indonesië. Onmiddellijke afscheiding van Indonesië van Holland. Voor een arbeiders- en boerenregering...enz. Dit program werd opgesteld vóór het aan de macht komen van het nationaalsocialisme in Duitsland, waardoor de oorlogsdreiging in een meer acuut stadium kwam en de strijd tegen deze oorlogsdreiging internationaal in het middelpunt van de politiek kwam te staan. Deze wijziging in de internationale situatie had ook grote invloed op de verhoudingen in Indonesië." Tot zover Rutgers.

Inderdaad: de politiek veranderde: De Stalinisten van die tijd lieten het "Indonesië los van Holland nu!" vallen. Niet het Nederlandse imperialisme in het eigen land was de vijand, doch het "loerende Japanse imperialisme", zoals ná de Tweede Wereldoorlog de nationale communisten van de CPN het Amerikaanse imperialisme tot de hoofd-vijand verklaarden van het Indonesische volk op het moment dat de "zeven-december-divisie" uit Nederland op weg was om er de revolutie neer te slaan. Putschisme en onderwerping aan de Russische partijleiding hebben de politiek van de PKI van 1925 tot 1940 gekenmerkt.

Tijdens de Revolutie direct na 1945 heeft de PKI nauwelijks een rol gespeeld. Een nieuwe putsch van de PKI o.l.v. Moeso, die uit Rusland terug was gekeerd, mislukte door gebrek aan aanhang onder de massa's.

Ook Alimin keerde na 1945 uit de Sowjet-Unie naar Indonesië terug. Ofschoon hij lid werd van het Centraal Comité heeft hij geen rol van betekenis meer gespeeld. Op donderdag 25 juni j.l. is hij overleden in de leeftijd van 78 jaar.

Met zijn dood is een episode in de Indonesische communistische beweging afgesloten. Echter niet de episode van het opportunisme.

TJOKRO.

DE ONUITGEGEVEN BRIEVEN VAN GRAMSCI (1926)

TOGLIATTI WERPT EEN BOM NAAR AANLEIDING VAN DE CRISIS IN DE
BOLSJEWISTISCHE PARTIJ NA DE DOOD VAN LENIN.

De door de ijzeren hand van Stalin gestichte communistische kerk is in de loop van de laatste jaren gesplitst in ontelbare kapellen, die elkaar met een semi-religieuze geestdrift bestrijden. Maar de broeder-vijanden schijnen het over één punt eens te zijn: het Trotskisme, het Zinowjewisme en de "andere afwijkingen" van de oude Bolsjewistische garde blijven nog altijd synoniem met politiek verraad. Daarom beschuldigen Chinezen en Russen elkaar wederkerig van de-in de ogen van communisten- onvergefelijke misdaad van het geïnspireerd zijn door de trotskistische theorie. Hieruit hebben de best ingelichte kenners geconcludeerd dat er voorlopig weinig kans is dat de werkelijke geschiedenis van de strijd tussen de erfgenamen van Lenin verteld zal worden. In dat perspectief moet men een vreemde gebeurtenis plaatsen die onlangs in Rome plaatsvond.

Op uitnodiging van het "Instituut Gramsci" hadden zich enige dagen geleden een twintigtal filosofen verenigd in de hoofdstad van Italië om te discussiëren over "moraal en de maatschappij". Sartre was de grote "ster" van deze bijeenkomst, waaraan ook deelgenomen werd door Russen, Polen en Tsjechen. Op een middag toen de filosofen zaten te dommelen in de Romeinse hitte, berichtte een Italiaanse afgevaardigde een nieuwtje waarvan iedereen direct wakker werd: hij was het redactielokaal van de Rinascita, het officiële weekblad van de Italiaanse Communistische Partij, dat geleid wordt door Palmiro Togliatti, binnengekomen en had er foto's gezien van Trotski, Zinowjew, Boecharin, Rykow en andere "politieke misdadigers" van het oude tijdperk. "Ze zullen deze week worden gepubliceerd-voegde hij, er met een geheimzinnige glimlach aan toe- om de beroemde brief van Gramsci aan de Russische kameraden in 1926 en het antwoord van Togliatti te illustreren".')

De ingewijden konden hun oren nauwelijks geloven maar hadden geen verdere uitleg nodig om te weten om welke brief het ging. Zij wisten allen dat, volgens de Trotskisten, Antonio Gramsci, voornaamste stichter van de PCI en martelaar van het fascisme, in 1926, namens de leiding van zijn partij, in een brief geprotesteerd zou hebben tegen de vervolging van de oppositionelen in Rusland, maar dat deze brief ergens op een geheimzinnige manier zou zijn zoek geraakt.

Enige van de kameraden van Gramsci zijn later zelf Trotskist geworden en zij verzekeren plechtig de echtheid van deze brief die eigenhandig geschreven is door degene die door de Italiaanse communisten evenzeer vereerd wordt als Lenin, en gericht was aan Palmiro Togliatti die op dat moment hun partij in Moskou vertegenwoordigde bij de Communistische Internationale. Geen van hen heeft echter een kopie van dit document gehad, geen heeft dus een onweerlegbaar bewijs van het bestaan ervan of de inhoud ervan kunnen openbaren. Zij konden alleen pijnlijke vragen stellen aan Togliatti zelf.

De biograaf van Trotski, Isaac Deutscher, is op dit punt het meest volhardend geweest. Twee jaar geleden nog, tijdens een bezoek aan Italië, slaagde hij erin om alle kranten deze Gramsci-kwestie met grote koppen te doen vermelden. Maar Togliatti was niet bereid om aan deze polmiek mee te doen of om onthullingen te doen. Hij verschool zich in een stilzwijgen en men concludeerde toen tenslotte maar dat hij het geheim van

deze explosieve correspondentie wel met zich mee zou nemen in het graf. De oude algemeen secretaris van de PCI, die zijn kameraden al zo vaak had verrast, heeft hen toch op 30 mei nog een nieuwe onverwachte onthulling bezorgd: Hij heeft werkelijk zijn correspondentie uit 1926 met Gramsci gepubliceerd. Toen ze tenslotte de brief van Gramsci zagen, ontdekten de lezers van Rinascita (dat vrij wordt verkocht in Moskou), dat de grote geestelijke leider van het Italiaanse communisme, de beroemde Antonio Gramsci, zich richtte tot Trotsky, Zinowjew en Kamenjew "als jong ere broeder die door hen tot de Revolutie was opgeleid".

Zeker, Togliatti publiceerde tegelijkertijd zijn antwoord aan Gramsci, dat op nogal ruwe manier zijn tegengestelde mening uitdrukt, en dat een gedetailleerde verklaring geeft van het hele incident. Maar, of men het wil of niet, voor een gewone lezer bevatten alle documenten, gepubliceerd onder de zeer neutrale titel: "Over de breuk in de Bolsjewistische leiding", een duidelijk, en in haar soort uniek eerherstel van de slachtoffers van Stalin onder de oude garde der Bolsjewieken.

Een tekst die bijna zeker echt is.

Hier volgt de versie van Togliatti van deze hele zaak. Omstreeks 15 oktober 1926 ontving hij in Moskou een met de hand geschreven brief van Gramsci waarin stelling werd genomen uit naam van alle communistische leiders in Rome, aan de vooravond van de 15e conferentie van de Russische Communisten. Hij heeft de brief persoonlijk aan Boecharin, die de Russen in de Internationale vertegenwoordigde, overhandigd, zodat noch het origineel, noch de copie in de archieven van de PCI voorkomen. Maar Togliatti verklaart -hij heeft waarschijnlijk aantekeningen gemaakt- die deze week in "Rinascita" verscheen, "bijna zeker authentiek" is en geen "belangrijke weglatingen bevat."

In zijn op deze wijze geautoriseerde brief doet Gramsci een aangrijpend beroep "op de meerderheid van het Centraal Comité van de Russische partij", dat wil zeggen, op Stalin en zijn vrienden, om geen uiterste maatregelen te nemen ten aanzien van de grondleggers van de Octoberrevolutie als Zinowjew, Trotsky en Kamenjew, die sinds een tijd tot de minderheid behoorden en in de oppositie waren. Hij legt uit, dat voor de buitenlandse Communisten de uitsluiting gelijk zal staan met de afscheuring van de internationale uiterste linkervleugel, en dat de gevolgen van deze scheuring rampzalig kunnen zijn. Hij zegt tot de Russische communisten:

"Sedert negen jaren zijn jullie de organisatoren van de Bolsjewistische beweging in de wereld. Jullie hebben een unieke historische taak vervuld. Maar waar jullie de internationale weerslag van jullie polemieken vergeten, zijn jullie bezig, jullie eigen werk te vernietigen en jullie lopen het risico, de leidende functie naar beneden te halen, die jullie onder de invloed van Lenin hebben verworven. Welnu, jullie mogen nooit uit het oog verliezen, dat jullie militantenplicht vervuld moet worden binnen het raam van de belangen van het internationale proletariaat."

Gramsci richt zich zowel tot de meerderheid als tot de opposanten die hij beiden aanraadt, zich te matigen, om te besluiten met: "Een verenigde Partij kan zijn politieke fouten altijd herstellen. Een scheuring, en zelfs de atmosfeer van een scheuring kunnen daarentegen dodelijk zijn voor de Partij."

Togliatti verklaart, dat de leiders van de Communistische Internationale, na deze brief ontvangen te hebben, besloten, Jules Humbert Droz²) naar Italië te zenden om Gramsci en zijn vrienden in te lichten over het feit, dat de toestand in Moskou zeer veranderd was, dat de opposanten zelfs een wapenstilstand met Stalin en zijn vrienden hadden gesloten en dat de stellingname van de Italianen dus volledig verkeerd was geworden. Jules Humbert Droz ontmoette de Italiaanse leiders in Genua, maar Gramsci, die voortdurend werd gevolgd door de fascistische politie, kon niet naar deze bijeenkomst gaan; hij zou al zijn kameraden anders in gevaar hebben gebracht. Togliatti schreef hem echter een persoonlijke brief, die hij nu publiceert, en die ondanks de vriendelijke aanhef "-Carissimo Antonio"- hem op scherpe wijze tot de orde roept. Hij legt Gramsci uit, dat hij ten onrechte de opposanten en de meerderheid binnen de Russische Partij op één lijn stelt; hij herinnert hem eraan, dat Trotsky en de anderen hun oppositie tegen Stalin voortzetten omdat

zij juist rekenen op de steun van de buitenlandse communisten; hij verwondert zich er tenslotte over, dat Gramsci de Russische kameraden ervan verdenkt, "in staat te zijn, om uiterste maatregelen te nemen" tegen de minderheid.

Deze argumenten brachten Gramsci in het geheel niet van zijn stuk. Gramsci schreef een tweede brief naar Moskou, maar deze is, volgens Togliatti, volledig verloren geraakt en de tekst ervan is onvindbaar voor publicatie.

Kettingreacties.

Wie had gelijk wat betreft de uiterste maatregelen die Stalin in Moskou al aan het voorbereiden was op het moment dat deze beroemde briefwisseling plaatsvond, Gramsci of Togliatti ?

Als men zich het lot van de oude opponenten herinnert, bestaat daaraan geen twijfel. Maar het belangrijkste aspect van de bom die Togliatti deze week heeft geplaatst, ligt niet daarin. In Rome vraagt iedereen zich hetzelfde af: waarom, juist op dit ogenblik heeft Togliatti zijn documenten gepubliceerd ? Ik heb hem ^{niet} zelf deze vraag kunnen stellen; ik ben er niet zeker van, dat hij tegenover mij, een buitenlandse niet-communist zijn hart zou hebben uitgestort. Maar zeker is, dat de officiële verklaring, dat Togliatti het nu als zijn plicht beschouwt, een maximum aan licht te werpen op de geschiedenis die hij kent, onvoldoende is. Togliatti heeft zich niet uit de politiek teruggetrokken: hij is nog altijd de algemeen secretaris van de grootste communistische partij van het Westen en neemt volledig deel aan de strijd tussen de kerkjes van de uiterste linkervleugel der huidige wereld. Het lijkt mij dus, dat Togliatti, via de brief van Gramsci, een indirect beroep op de Russen en de Chinezen doet, om hem te waarschuwen "tegen het dodelijke gevaar dat een scheuring voor de revolutionaire beweging betekent."

Ik twijfel eraan, of dit beroep enige kans heeft in Moskou of Peking te worden aan-gehoord. Ik ben er integendeel zeker van, dat Togliatti door het plotseling openen van de dossiers over de interne strijd die er in Moskou heeft plaatsgevonden, ongewild een kettingreactie heeft ontstoken, die heel wat nieuwe gewetenscrises zal gaande maken bij de communisten van de gehele wereld, die van Moskou en Peking inbegrepen. Of hij het wil of niet, de kwestie van de "kameraden" Trotsky, Zinowjew en Kamenjew is voortaan aan de orde gesteld, en dat niet door kettters die de uiterste linkervleugel hebben verlaten, maar door iemand, die tot de binnenste kring van de familie der communistische internationale behoort.

K.S.Karol

(Copyright "New Statesman and Nation")

N o t e n :

1) Op het laatste ogenblik heeft de redactie van "Rinascita" ervan afgezien de foto van Trotsky te publiceren.

2) Jules Humbert Droz - 1921 gekozen tot secr. van de Comm. Int.; speciaal belast met de partijen in de Latijnse landen. Nam stelling tegen Trotsky en Zinowjew en keerde zich na 1928 tegen Stalin. In 1943 uit de Comm. Partij geroyeerd.

C O M M E N T A A R   o p   h e t   a r t i k e l   v a n   K a r o l .

Het artikel van Karol plaatsen wij onverkort, niet omdat wij het volkomen eens zijn met alles wat hij zegt en suggereert, doch alleen vanwege de belangrijke feiten die hij vermeldt.

Het gaat hierbij om Togliatti's onthulling als destalinisatie-symptoom en om de betekenis van het historische feit van Gramsci's ingrijpen in de strijd van Trotsky, Zinowjew en Kamenjew tegen Stalin. De vraag: Wat wilde Togliatti met zijn onthulling? blijft toch nog onvoldoende beantwoord. De onthulling valt op een ogenblik, dat een grote meerderheid van communistische partijen zich voor de internationale conferentie van communistische partijen heeft uitgesproken, het Chinese standpunt scherp veroordeeld zal worden en daarmee het gevaar van scheuring dreigt; een conferentie waar Togliatti zich wegens dit scheuringsgevaar steeds tegen verzet heeft. Hij heeft nu in zijn onmacht naar een nieuw wapen gegrepen: een historische vergelij-

king. Een vergelijking die wel niet opgaat, doch zeer boeiend is. Togliatti probeert Chroesjtsjow van een al te scherpe internationale veroordeling vande Chinezen en een breuk (die overigens niet door Chroesjtsjow doch door de Chinese leiding wordt geprovoceerd) af te houden door de Russische leiding op pijnlijke wijze de oorsprongen van de Stalinistische bureaucratie te verwording onder de neus te wrijven.

Karol is terecht van mening, dat hij niet zal slagen in zijn verzoeningsdoel, maar dat hij toch een bom geworpen heeft met werkingen die verder gaan, dan hij zelf bedoeld kan hebben. Togliatti heeft in zoverre raak geschoten, dat hij bewust of onbewust, wijst op het recht van politieke tendenties in de communistische beweging, op het bestaansrecht van de Verenigde Linkse Oppositie in 1926, dat hij die oppositie een politiek eeerherstel geeft (indirect); dat hij de discussie over het stalinistisch verleden een stap verder brengt : naar de vraag omtrent de oorsprong van de stalinistische bureaucratie, waartegen de verenigde oppositie van Trotsky Zinoviev en Kamenev in 1926-27 een gigantisch laatste interne strijd tegen hebben gevoerd. Terwijl tot nog toe het onderzoek is blijven stilstaan tot vlak voor de drempel van de vraag naar de politieke oorsprong van het stalinisme.

Het moet iedereen duidelijk zijn dat hier geen puur academisch probleem voor historici alleen, aan de orde is. Men hoeft alleen maar de argumenten van de Verenigde Oppositie in 1926 na te gaan rond de fundamentele onderwerpen : industrialisatie, landbouwcollectivisatie (en strijd tegen de grote boeren en andere antisocialistische sociale groepen, profiteurs van de NEP) (in algemene termen dus een overgangseconomie waar een socialistische naast een niet socialistische sector naast elkaar bestaan) - al of niet socialisme-in-een-land zonder meer of internationalistische oriëntering, enz.

Het zijn - met de strijd tegen de bureaucratiesering- in een of andere vorm actuele problemen van de koloniale revolutie in haar sociale fase , terwijl het probleem van de bureaucratie als politiek en economisch probleem, het probleem van de bureaucratie als maatschappelijk product van nog algemener betekenis is.

Het is opmerkelijk dat Gramsci ergens de toekomstige stalinistische verwording voorvoeld heeft toen hij waarschuwde tegen buitensporige maatregelen tegen de oppositie. Ook al heeft hij de verdere stap naar de directe bestrijding der bureaucratie tendens niet gemaakt, verheft Gramsci zich in 1926 ver uit boven de Togliatti's en andere kapitulanten tegenover het opkomende stalinisme. Togliatti -de leider van de minst bureaucratie communistische partij van (het ontwikkelde deel van kapitalistisch) Europa nu, die verder overigens vergaand opportunistische dicht bij het reformisme aanleunende standpunten heeft (EEG e.d.) en die bij Chroesjtsjof op een aantal belangrijke punten verre ten achter blijft - heeft nu op zijn beurt een nieuwe bijdrage tot de destalinisatie gegeven, een destalinisatie die over Togliatti heen zal spoelen en die niet alleen zal leiden tot "liberalisering" van het interne leven der communistische partijen, doch ook tot het "terug naar Lenin" van de Verenigde Oppositie, dat naar sovjet-democratie, naar volledig socialisme en communisme zal voeren in de arbeidersstaten, en dat de communistische wereldbeweging tot een effectief middel zal maken om samen met de massa's der kapitalistische of half-kapitalistische wereld, de socialistische revolutie van binnenuit te verwerkelijken.

G. Barendregt.

S T E U N T   O N S   P E R S F O N D S !

(vervolg van voorpagina)

En het is voorlopig nog ondankebaar werk naar ernstige symptomen van kapitalistische stagnatie te gaan zoeken, die zouden kunnen wijzen op een spoedige economische neergang.

Natuurlijk zijn de vele economische en politieke tegenstrijdigheden op internationaal kapitalistische niveau--boerenweerstand, EEG tegenover EVA, Engeland, Ver. Staten, De Gaulle tegenover rest EEG, de Duitse Gaullisten tegenover de meer "Amerikaanse" Erhard-vleugel van de de Duitse bourgeoisie, inflatie, enkele symptomen soms van Europese overproductie in een enkele productietak, enz. enz.--geen zaken waar het Nederlandse kapitalisme niet door wordt geraakt. Doch het is onwaarschijnlijk dat Nederland voorop zal gaan bij de komende kapitalistische economische neergang. Het is n.l. vergeleken met oudere industriële landen een soort "ontwikkelingsgebied" dat nog veel heeft in te halen, en waar b.v. ook de "Amerikaanse" mogelijkheden van massale afzet van duurzame productiemiddelen en maximale opdriving van de consumptie nog lang niet ten volle zijn uitgebuit.

Dit alles hoeft echter niet te betekenen dat we nu maar rustig moeten wachten tot de grote komende kapitalistische crisis vanuit het buitenland eindelijk ook eens Nederland bereikt, alvorens er werkelijke politieke perspectieven voor de Nederlandse arbeiders kunnen worden ontwikkeld. Het zwaartepunt van de wereldrevolutionaire ontwikkelingen ligt ongetwijfeld in de koloniale wereld en de destaliniserende socialistische wereld. Doch we zijn het absoluut niet eens met hen die menen dat West Europa, dat de Europese arbeidersbeweging als serieuze factor voorlopig moet worden afgeschreven.

Het gaat er echter om de juiste vormen te vinden voor een algemeen Europees program en voor specifieke nationale programs, overgangsprograms, nu onmiddellijk voor de periode ook dat de relatieve hoogconjunctuur aanhoudt; zolang de "ontwikkelde wereld" nog een grote afzetmarkt i.h.b. voor kapitaalsgoederen en in het algemeen nog kapitalistische expansiemogelijkheden geeft, en zolang de arbeidersstaten nog niet de kapitalistische industrie zo ver voorbij zijn gestreefd dat zij een formidabele concurrentie op de internationale markt kunnen ontwikkelen, met de versnelde economische stagnatie en neergang die deze ontwikkeling voor het kapitalisme zal betekenen.

Dit program zal tussen de beide klippen moeten doorzeilen, van enerzijds: aanpassing in wat voor vorm en mate dan ook aan het "neokapitalisme"; en anderzijds: een soort pas op de plaats maken, en geen nieuwe initiatieven ontplooiën vanuit de verwachting dat alleen de vroege of late grote crisis een massale opleving van de klassenstrijd en de ontwikkeling van een revolutionair overgangsprogram mogelijk maakt.

De vele grote en kleine stakingen in België, Frankrijk, Engeland en tot op zekere hoogte zelfs in Nederland hebben ons duidelijk gemaakt dat het ook bij de beter betaalde arbeiders vaak niet aan economische strijdwil ontbreekt. Het probleem was en is dat de huidige traditionele bureaucratische leiding de strijd binnen een eng economisch kader houdt en ook in de strijd niet wenst te zoeken naar de geëigende vormen van permanente strijdkernen in en buiten het bedrijf, om nog maar geheel te zwijgen van pogingen om de strijd op een politieker bewustzijnspeil te brengen. En hiernaast moet er op worden gewezen dat er buiten de bekende sociaal-economische eisen een daarmee verbonden breed terrein ligt van algemeen sociale, culturele en algemeen menselijke eisen, die de aandacht richten op en de arbeiders bewust kunnen maken van de honderden vormen van extra-uitbuiting, onderdrukking, ontmenselijking. We noemen slechts enkele onderwerpen op: strijd tegen geestdodende arbeid of op zijn minst tegen het onbeperkt ingezet worden in dergelijke arbeid; tegen overuren-maken en de schijnwelvaart die daaruit voortkomt en zo ook niet meer aan andere zaken van ontspanning en ontwikkeling toekomen; strijd tegen te lange en te vermoeiende werkdagen en vormen van arbeid, die de arbeider tot niets meer in staat doen zijn als hij thuiskomt; strijd voor meer en betere opleidingen en algemeen voortgezet onderwijs buiten het bedrijf, zonder dat het gezinsbudget daaronder lijdt: dus uitbreiding van alle vormen van en kosteloos maken van het

onderwijs, met studieloon voor alle voortgezet onderwijs; strijd--en dit is buitengewoon moeilijk en gevaarlijk punt, waarbij men snel kan afglijden in "medezeggenschaps"-illusies--voor verantwoordelijke posities, voor inzage in de werkelijke gang van het bedrijf, technisch, financieel en economisch, wat nooit iets minder kan betekenen dan strijd voor complete arbeiderscontrole van het. te socialiseren, bedrijf; dus voor het zelfbeheer zoals dat nu in Algerije in de gesocialiseerde sector van de economie wordt verwerkelijkt;

Voorts strijd tegen de productie van onnodige en te snel verslijtende goederen die via massale bedrieglijke reclame voor mateloos hoge prijzen worden opgedrongen, tegen de exploitatie, commercieel, van de vrije tijd in de meest stompzinnige zin; strijd voor de culturele ontwikkeling van de arbeidersklasse. Enz, enz.

We zullen hier later nog op terug komen, zowel algemeen als speciaal voor NEDERLAND. Een zware opgave, doch absoluut noodzakelijk en mogelijk; ook al zijn de symptomen op het politieke vlak de laatste tijd daar niet zo positief.

Het klimaat verandert wel, heel langzaam aan, en in de nieuwe generaties zullen de nieuwe kiemen voor de komende tijd van revolutionaire opgang reeds aanwezig zijn. Doch de oudere politieke generaties, uit de bewuste vleugel van de arbeidersbeweging, zijn jammer genoeg niet meer instaat om de brug naar die nieuwe tijd te slaan. In de oppositionele marxistische, communistische hoek, heeft zich praktisch geen organisatie met enig succes overeind weten te houden. We zijn echter van mening dat alles gedaan moet worden om wat er nog aan kernen overgebleven is, in stand te houden, totdat de CPN voldoende gedestaliniseerd is om daarin (terug) te keren met het recht van tendens. Praktische alle andere maatregelen komen neer, in de huidige verhoudingen, op totale politieke ondergang van alle betrokkenen. Hoe weinig veelbelovend de CPN er nu nog moge uitzien, is er daar van totale stilstand geen sprake meer; en het hangt juist af van de activiteiten der oppositionele marxistische stromingen, of dit destalinisatieproces zich snel of langzaam zal doorzette

CEYLON. De Trotskistische beweging.

N.M. Pereira, Amil Moonesinghe en Cholmondeley, drie leiders van de trotskistische Lanka Sama Samaja Party van Ceylon, traden op 22 juni toe tot het burgerlijke kabinet van mevr. S. Bandaranaike, voor de ministeries van financiën, verbindingen en publieke werken. Een buitengewoon succes voor mevr. Bandaranaike, die hiermee de likwidatie van het Verenigd Front--van LSSP, Communistische Partij en de linkse nationalist van Philip Gunawardena--bewerkte, zich een kostbare linkse dekking verschafte en het bestaan van haar wankelende regering redde. Dit komt neer op een kapitulatie voor de bourgeoisie, een daad waarmee deze leiders zich in wezen automatisch buiten het kader van het revolutionaire marxisme en de IV Internationale hebben geplaatst. Een niet minder onaanvaardbare positie werd ingenomen door Da Silva en L. Gunewardena, die met het hele Verenigde Front aan het kabinet Bandaranaike hadden willen deelnemen.

De Nederlandse Sectie van de IV. Internationale verklaart zich volledig solidair met de kameraden van de revolutionaire minderheid, die zich van de reformistische tendens hebben afgescheiden als LSSP, revolutionaire sectie.

De vraag rijst, wat nu? Zeker niet minder dan de strijd voor de vorming van een nieuw Verenigd Front van Arbeiders en Boerenorganisaties zowel op vakbonds- als op politiek niveau; en dat absoluut ook met de Tamil plantage-arbeiders. De uitsluiting van de laatste groep door het vorige Ver. Front, lente 1963, was een onvergeeflijke kapitulatie voor de chauvinistische Singhalese anti-Tamil-hetze, waarmee de Bandaranaike-regering zich steeds in stand heeft weten te houden, na er zich mee omhoog te hebben geholpen. Eerst op zo'n brede proletarische basis en met een duidelijk socialistisch program en de eis van de vorming van een arbeiders- en boerenregering, zal de nieuwe LSSP en zal een nieuw Front van de revolutionaire mogelijkheden van Ceylon een vruchtbaar gebruik kunnen maken.

DE CPN en de Surinaamse revolutie.

Terwijl de destalinisatie in de SU op het internationale vlak--zoals wij reeds herhaaldelijk constateerden--tot fusies met de koloniale revolutie leidde, is de achterlijke stalinistische CPN-leiding hetzij nog niet tot de ontdekking gekomen, dat er een koloniale revolutie is, hetzij onlangs tot een poging overgegaan in Suriname op de slechtst denkbare oudstalinistische manier in te grijpen.

In plaats van zich aan te sluiten bij de radicale nationalistische beweging, de PNR en die te stimuleren, probeerde men een nieuw clubje, de "Revolutionnaire Arbeidersbeweging Suriname"; zonder enig succes. Ook in Nederland leidde het tot niets. Uit ellende ging men toen in Nederland in zee met enkele burgerlijke elementen. En uit rancune tegenover de PNR--de verst vooruitgeschreden in de PNR in het bijzonder--heeft men zich in het blad "Pritie Panjie" (nr.1) op p.IIF tot het volgende verlaagd: 1) een bericht dat Frits Moll door bestuursleden van "Ons Suriname" bij de politie was aangeklaagd voor belediging en verachtmaking. 2) een mededeling dat "uitgelekt" zou zijn dat vooraanstaande leden van de PNR de gebouwen van de vertegenwoordigers der Surinaamse regering in Den Haag met bomaanslagen hadden willen vernietigen.

Wij kunnen geen woorden vinden voor dergelijke misdadige provocaties. Afgezien nog van het leugenachtige van deze beschuldiging, treedt men hier in de rol van BVD-agenten, tegenover de vertegenwoordigers van de Surinaamse bevrijdingsbeweging, van de koloniale revolutie in ons land. Wij wekken alle eerlijke communisten op zich tegen tegen dit schandelijke optreden scherp uit te spreken.

ISMAEL FRIAS GEARRESTEERD.

Vorige maand heeft de Peruaanse regering Ismael Frias, een der leiders van de Peruaanse Sectie der IV. Internationale, die in de voorste gelederen staat van de strijd der arbeiders en boeren van Peru uit de greep van het Amerikaanse imperialisme en de daarmee verbonden heersende klassen van Peru, gearresteerd; voor de tweede maal.

Wij doen hierbij een beroep op alle Nederlandse arbeidersorganisaties, om zich te richten tot de Peruaanse ambassade in Den Haag met een verzoek om invrijheidsstelling van Frias. Wij herinneren er hierbij even aan dat de massa's van Peru, en vooral de massa's der Quetchua sprekende Indiaanse boeren tot de meest verpauperde, armste en in de ellendigste omstandigheden verkerende lagen van heel Latijns Amerika behoren, voor de bevrijding van welke, mensen als Frias en Hugo Blanco hun leven totaal hebben ingezet.

DE STRIJD DER TYPOGRAFEN.

Uit een manifest dat de Centrale Commissie heeft verspreid ter gelegenheid van de laatste bondsvergadering van de ANGB, nemen wij het volgende over, omdat wij dit stuk strijk voor de belangen der grafici en voor de democratisering van de bond, tegen de ANGB-bureaucratie, van het allergrootste belang achten voor alle Nederlandse arbeiders.

Men uit zijn ontevredenheid over het feit dat er nog steeds gemeenteklassen bestaan, er nog geen permanente openbrekclausule in de CAO is opgenomen en het stakingsrecht evenmin (het onverdeelde stakingsrecht voor alle grafici); dat de 40-urige werkweek niet tot stand kwam, en dat er nog geen gelijkstelling van mannen en vrouwen is. De prijsstijgingen hebben de loonsverhogingen ongedaan gemaakt. Er moeten nu reeds nieuwe eisen worden gesteld.

De strijd voor de democratisering van de ANGB wordt voortgezet, omdat de grafici er in wezen achter staan. De Centrale Commissie laat zich door de roeyementen niet hot zwijgen opleggen, mede omdat het bondsbestuur bij de komende strijd weer verstek zal laten gaan.

De eisen zijn: OPENBREKING VAN DE CAO per 1 oktober en loonsverhoging van 10% LOONSVERHOOGING van 10% per 1 januari 1965. PERMANENTE OPENBREKCLAU-SULE. AF'

SCAFFING GEMEENTEKlassen--GELIJKE BELONING MAN EN VROUW--40-URIGE WERKWEEK--
ONVERKORT STAKINGSRECHT VOOR ALLE GRAFICI.
ONMIDDELIJK HERSTEL DEMOCRATISCHE RECHTEN van alle vakbondsleden--ONGEDAAN
MAKING VAN DE ROYEMENTEN VAN DE LEDEN VAN DE CENTRALE COMMISSIE van VERTEGEN
WOORDIGERS van DAGBLADBEDRIJVEN en GRAFISCHE INDUSTRIËN.

====+====

NEERLANDSE TOONKUNSTENAARSBOND.

Wij kunnen constateren, dat na de langdurige pogingen om te NTB te likwideren, deze organisatie, als enige bond die de musici werkelijk vertegenwoordigt en hun belangen verdedigt, is blijven bestaan; en meer dan dat.

De krampachtige pogingen van de NVV-bureaucratie om kunstmatig een nieuw bondje in het leven te roepen zijn op niets uitgelopen. Het was een doorlopende voorstelling van amateuristische bokkesprongen.

Het is tijd eens een balans op te maken van deze strijd. Wij laten het hier bij een enkele opmerking. Het bewijs is geleverd dat strijd tegen de NVV-bureaucratie zin heeft en niet noodwendig tot pure nederlagen leidt, ook al zal men die strijd gedurende een hele periode buiten het NVV moeten voeren. Natuurlijk heeft de NTB een heel speciaal karakter, door de aard van het werk der musici. Doch dat neemt niet weg, dat de hele arbeidersklasse van deze strijd zeer veel kan leren, omtrent een intelligente orientatie op de massabeweging.

Uit een merkwaardige hoek kwam onlangs een ongewilde onderschrijving van de juistheid van een belangrijk stuk vakbondspolitiek van de NTB: de leiding van Mercurius, die nu uitgeremd het standpunt inneemt (zij het minder consequent hoogstwaarschijnlijk) waarvoor de NTB eigenlijk uit het NVV werd gezet.

====+====

PAGINA'S UIT DE GESCHIEDENIS VAN DE ALGERIJNSE REVOLUTIE.

Hierbij kondigen wij de publikatie--in een volgend nummer--aan van een door kameraad M. Pablo voor een film geschreven text "De boerderijen van de Zon", gebaseerd op historische feiten met betrekking tot de jarenlange inspanning in de Algerijnse revolutie om zelf wapens te maken.

---+---

Redactioneel.

Dit nummer werd op de voorpagina niet geheel juist aangeduid als dat voor juli 1964. Het is in feite bedoeld als dubbelnummer voor juli-augustus 1964. Ons volgende nummer zal dus niet eerder verschijnen dan september 1964.

+====+

GOLDWATER

De verkiezing van Goldwater en Miller--beide op zijn best semi-fascisten--tot Republiekijnse kandidaten voor het presidentschap en vicepresidentschap van de Verenigde Staten, is onthullend voor de hyperreactionaire ontwikkelingen, binnen het Amerikaanse imperialisme, als product van de politieke crisis van de bourgeoisie ten gevolge van de progressieve en permanente verandering in de wereldkrachtsverhoudingen en ook van de massale negerstrijd in de Ver. Staten zelf.

Deze verkiezing betekent een bedreiging van het leven der hele mensheid, gezien de direct oorlogszuchtige neigingen waarvoor Goldwater openlijk uitgekomen is. Ook al wordt hij geen president zal hij een reactionaire druk op de democratische president blijven uitoefenen.

Het enige antwoord dat de arbeiders, de massa- en de negerbeweging overal, hierop kunnen geven, is met verdubbelde energie zich werpen in de strijd voor de omverwerping van de bourgeoisie in elk land, als enige afdoende garantie tegen een derde wereldoorlog, die Goldwater dichterbij probeert te brengen.

DE ZUID'AFRIKAANSE PROCESSEN.

Uit de rapporten van de speciale Commissie der Verenigde Naties voor een onderzoek naar de apartheid, vindt men en overweldigende massa deprimerende feiten over de onderdrukkingswetten en praktijken van het fascistische regiem Verwoerd: (o.a.) uitgebreid gebruik van de beruchte sectie 17 van de "General Law Amendment Act" van 1963, dat is gevangenhouding zonder proces gedurende 90 dagen (wat voor herhaling vatbaar is); martelingen; lange tijden van voorarrest; gebrek aan openheid van de rechtzaken; gruwelijke zwaarte van de straffen v.n. gebaseerd op het feit dat men lid zou zijn of de doelen na zou streven van een verboden organisatie als ANC, PAC e.d.; afwezigheid van juridische bijstand heel vaak; herhaalde herarrestatie na ontslag van rechtsvervolging; arrestatie of gedwongen nonactiviteit van de Afrikaanse advocaten die zich constant bezig hielden met de verdediging van politieke gevangenen.

Van de honderden processen tegen duizenden personen noemen wij er slechts enkele. Het proces tegen Neville Alexander en 10 anderen te Kaapstad, voor sabotage door het Nationale Bevrijdings Front (nov. '63); dat tegen 10 Afrikanen en 9 Indiërs te Pietermaritzburg (nov. '63), voor het opblazen van spoorwegrails e.d., en het belangrijkste, het z.g. Rivonia-proces tegen de ANC-leiders Madela, Sisulu, Mbeke, Mhla, Mlangeni, de vakbond-leider Motsoaledi, de Indiase leider Kathrada en de blanke marxist Goldberg (Congres der Democraten); d.w.z. tegen leiders van het verenigde front der massabewegingen, de Afrikanen van de ANC, de grote kleurlingen- en Indiërs-organisaties en het min of meer communistische blanke Congres der Democraten, juist op het ogenblik dat de gewapende strijdersorganisatie "Umkonto we siswe" (Speer van de natie) het uiterst belangrijke document "Operatie Mayibuye (=terugkeer)" bestudeerde, dat een gedetailleerd plan voor de guerilla-oorlog inhield; waarmee we een nieuwe periode van de Zuid-Afrikaanse revolutie ingaan. De veroordeling van Mandela en de zijnen kan de Afrikaanse beweging alleen maar sterken in de nu wel zeer vaste overtuiging, dat het nu alleen maar gaat om de juiste organisatie van de gewapende strijd voor de omverwerping van het fascistische Verwoerd regiem. Een pas onlangs verworven inzicht, dat b.v. de Communistische Partij pas in de lente van 1962 duidelijk theoretisch bevestigde, mede op basis van het Cubaanse en Algerijnse voorbeeld.

De eerste periode van gewapend verzet en sabotage had nog een sterk lukraak (slecht georganiseerd) karakter, en ging gepaard met een weinig heldere ideologie. De boerenguerilla in Pondoland, Sechuhuniland en Zeerust was een belangrijke stap, doch bleef geïsoleerd. Naast de boerenaanvallen op de officiële stamhoofden-marionetten, stonden de aanvallen van POQO en later van Umkonto direct tegen blanken gericht, een nieuw element in de strijd. Met de discussie rondom het genoemde document, probeert Umkonto nu de strijd op een hoger niveau te brengen; dat van de goedgeleide systematische guerilla met de daarbij horende theoretische verheldering. Het succes van die strijd hangt ook van het vinden van een goede buitenlandse basis af voor allerlei versterkingen en wapentoevoer. Van daar ook het enorme dubbele belang van de bevrijdingsstrijd in Angola, Mozambique en Zuid-Rhodesië, en van de aard der Afrikaanse regeringen die zich rond Zuid-Afrika komen te vestigen. Die van Nyassaland en Noord-Rhodesië laten--neokolonialistisch als ze zijn--veel te wensen over.

Zeer treffend merkte Oginga Odinga, een der leiders der KANU in Kenya, bij zijn recente bezoek aan Peking, het volgende op: De gebieden in Afrika, die nog onder het koloniale juk gebukt gaan, zullen niet bevrijd worden, voordat de onafhankelijke Afrikaanse staten bereid zijn gezamenlijk, de oorlog--ik herhaal: de oorlog--aan Zuid-Afrika te verklaren. En wat dat betreft ontbreekt er nog wel wat aan de activiteiten van de , te Addis Abeba, opnieuw verenigde Afrikaanse staten en de Commissie van negen, die speciaal met de hulp aan de Zuid-Afrikaanse revolutie belast is. De komende explosies in Zimbabwe (Zuid Rhodesië) vooral en de voortgaande strijd in Angola en Mozambique, zullen evenwel nieuwe stimulansen geven voor de concretisering van die hulp.

G. Barendregt.